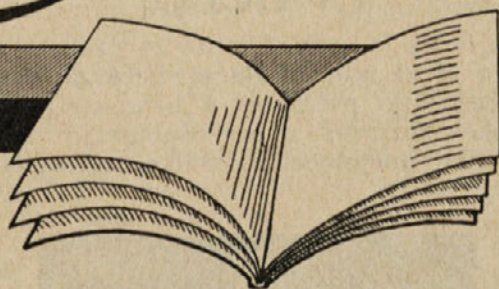

CVETJE

XLVI.
LJUBLJANA

1929 - VIII.
AVGUST

P. KRISTOZOM:

Kraljica Angelska.

(Za njen god 2. avgusta.)

Na zlatem oblaku se smehlja,
od angeljskih glavič okrožena,
Krona živih zvezd
krog čela ji trepeče;
iz čistih rok ji žubori
studeneč milosti in sreče.

Frančišek joka pred njo:
„Ti veš, da te ljubim — in kako! —
Naj postanem zvezda v tvoji kroni
in angel tvojega jasnega venca.
Daj piti meni in svetu srečo
iz tvoje milosti studenca!“

Tiho pesem angeli so zaihteli,
kot bi vso bolečino sveta,
kot bi vse veselje neba
razodeti hoteli.

Gospa se je na Frančiška ozrla.
Široko je svoje dlani odprla,
da so se vsuli žarki sreče nanj . . .

In je odšla
kot rožna zarja, ki se v sonce zlije,
kot zlat oblak, ki ga nebo popije —
Marija z angeli obdana,
Marija z zvezdicami posejana.

P. ROMAN:

SVETEGA LUDOVIKA KRALJA ŽIVLJENJE IN DELO.

Premnogi mislijo, da je svetost samo za preproste, za ponižane in razžaljene. In še za one, ki jih je sreča zapustila. Kako zelo se motijo, ko istovetijo ponižnost z neumnostjo, skromnost z nevednostjo, svetniško obzirnost z nesposobnostjo. Saj je svetost tudi odločnost, obsega tudi podjetnost in velike, nevsakdanje zmožnosti.

Sveti kralj Ludovik.

Prekrasen zgled, ki kot močna luč sije tudi v naše čase, je življenje velikega francoskega kralja Ludovika IX. Sveti otrok svete matere Blanche — Bela po naše — je bil rojen 25. aprila 1215. Mati je bila

otroku ne le roditeljica, bila mu je zvezda, ki ga je vodila iz detinskih let v otroško dobo in iz otroške dobe v moško zrelost in delo z nenavadno modrostjo združeno z največjo nežnostjo in fineso. Kakor je bil kot človek dober, tako je bil kot vladar in monarh ponosne Francije ves prevzet velike odgovornosti in svojega poslanstva.

Nikakor ni bil morda samo za oni svet, kot hočejo to z lažjo trditi tisti, ki jim njegova svetost ni povšeči. Kako je bil praktičen in razsoden, nam dokazuje njegova prepoved dvobojev, ki se je pri viteštvu grozno razpasla. Prav tako je znamenita njegova odločba za sodno postopanje, ker je dal možnost priziva na samega kralja, če se je komu zdelo, da je bilo navadno sodišče pristransko. Preje to preprostim sploh ni bilo mogoče doseči.

Te ukrepe, kojih modrost še danes občudujemo, je dosledno izvedel. Moč je črpal iz molitve, iz odpovedi, premagovanja. Kako se zde modernemu človeku te besede tuje, te stvari odveč. In vendar je le na ta način dosegljiva resnična veličina in lepota notranjega človeka.

Zelo je ljubil družbo duhovnikov, učenjakov, zlasti pa je cenil frančiškane in dominikane. Frančiškane je imel vedno na svojem dvoru kot svetovavce in zaupnike. Pa je kljub temu tudi cerkvene zlorabe ostro grajal in gledal na to, da se odpravijo. Vstopil je tudi v frančiškanski tretji red in kakor je kraljevsko krono in žezlo vredno nosil, je tudi tretjeredniški habit čislal in ljubil in s svetostjo življenja okrasil.

L. 1248. je prevzel vodstvo križarske vojne proti Saracenom. 7. junija 1249. je zavzel mesto Damietto, leto pozneje so ga Saraceni vjeli. Iz ujetništva se je rešil z visoko odkupnino, ker sicer vsa križarska vojska ne bi imela vodnika. L. 1254. mu umre njegova mati Blanka — veliko in sveto srce polno božje in človeške modrosti je prenehalo biti. Tedaj se je vrnil, da uredi razmere v domovini vedno pred očmi veliki cilj: večnost.

1270 je ponovno šel v križarsko vojsko, da svete kraje otme iz rok in nasilja Saracenov. Pred Tunisom pa izbruhne med moštvom križarjev kuga in tudi svetemu kralju ne prizanese.

Ves udan, z globoko vero in otroško pobožnostjo prejme zakramente za umirajoče in izdihne svojo veliko dušo v roke Kralja vseh kraljev.

Papež Bonifacij VIII. ga je spričo njegovega res svetega življenja, spričo pogostega čudežnega uslišanja na njegovo priprošnjo, prištel med svetnike in sicer l. 1297.

Tretjerednikom naj bo sveti kralj in njegovo delo za blagor naroda in Cerkve na zemlji visok vzor in vzgled, v dneh zemeljskega življenja.

P. ANGELIK:

CILJI IN POTA.

Kaj bodo pa ljudje rekli?!

Nekoč sva s tovarišem prilično tako-le modrovala: „Svoje čase so me učili,“ tako sem mu pravil, „da je edini, katerega se moram bati — Bog, in da je začetek modrosti strah božji. Rekli so mi, naj se ravnam po nauku Jezusovem: „Ne bojte se tistih, ki umore telo, a potem ne morejo storiti nič več. Bojte se tistega, ki more usmrtili in potem vreči v pekel“ (Lk 12, 4—5). Prepričan sem bil, da je to edino merodajno na svetu.

Potem so mi začeli vtepati v glavo, da se mora človek ravnati po pameti, ki da jo je Bog dal človeku zato, da se po njej ravna. Toda ko sem stopil v življenje sem spoznal, da se večina ljudi ne ravna ne po prvem in ne po drugem navodilu, da človeškega rodu ne vodi ne Bog in ne pamet, temveč odgovor na staro vprašanje: Kaj bodo pa ljudje rekli!?"

„Kaj pa pravzaprav pomenijo te besede: Kaj bodo pa ljudje rekli!“ tako me je sredi govora ustavil prijatelj, s katerim sem o tej stvari govoril. To je težko povedati. Najlažje me boš razumel, če ti povem povestico ali pravljičico, kar hočeš, ki se me je nekoč prijela — ali v ljudski šoli ali v gimnaziji, res ne vem več — ki še najbolj pojasnjuje predmet najinega razgovora. Poslušaj jo:

Nek mož je na poti domov jezdil osla, njegov sin pa je šel peš poleg njega. Tedaj mu pride nasproti popotnik in pravi: „To ni prav, oče, da vi jezdite, vaš sin pa hodi peš, saj ste vendar krepkejši od njega.“ Tedaj stopi oče z osla in pusti jezdit sina. Kmalu pride drug popotnik in pravi: „To ni prav, dečko, da ti jezdiš in tvoj oče peš hodi poleg tebe. Saj imaš vendar mlade noge.“ Tedaj sta se vsedla obadva na žival in tako en čas jezdila. Nasproti pa jima pride tretji popotnik in reče: „Sramota je, da taka dva korenjaka jezdita slabotno žival. Najraje bi palico vzel in oba doli spodil.“ Tedaj sta oba stopila doli in šla peš, na levi oče in na desni sin in v sredi osel. Končno pride četrti popotnik in pravi: „To ste čudni ljudje! Ali ni zadosti, da gre eden peš? Zakaj hodita oba, ko bi eden lahko jezdil?“ Tedaj je zvezal oče oslu sprednji dve nogi, in sin zadnji dve nogi, potegnila sta skozi kol in nesla osla na ramah domov. Tako povestica, ki zaključuje z modrim naukom: Tako daleč pride človek, ki hoče vsem ljudem ustreči.

Ko se danes spominjam tega pogovora mi nehote prihaja na misel, da je takih mož oziroma bolje rečeno takih ljudi med slovenskim ljudstvom silno veliko, ne samo med tistimi, ki za cerkev ne marajo, čeprav so polni raznih predsodkov, ampak tudi med dobrimi, vernimi katoličani.

Kaj bodo pa ljudje rekli? Tako se izgovarjajo mnogi, ki si ne upajo iti za procesijo, ki si ne upajo moliti angeljskega češčenja, kadar zvonijo, ki v gostilnah in shodih mirno poslušajo še tako krivične in neutemeljene izpade proti cerkvi in duhovnikom. In vendar so to ljudje, ki verujejo v evharističnega Jezusa in vedo, da s procesijo javno izkazujejo čast Stvarniku. So to ljudje, ki so uverjeni o velikem pomenu odrešenja in ki ljubijo Mater božjo. So to ljudje, katerim nikdar noben duhovnik ni storil nič žalega, morda celo marsikaj dobrega. Kljub temu, da jim vse to dopovedujeta vest in pamet, vendar ne upajo javno pokazati svoje vere, ker se boje. Kaj bodo pa ljudje rekli!

Kateri ljudje? Verni? Ne. Ti gredo sami za procesijo. Torej tisti, ki nimajo vere. Od teh so nekateri dobri, plemenitega srca in dostojnega vedenja. Ti ne rečejo ničesar, ker ne marajo žaliti verskega prepričanja svojega bližnjega. Drugi so pa ali nevedni in se smejejo ter delajo opazke, kakor se smeje recimo zamorec, ko prvič vidi avto ali sliši radio; drugi pa to delajo zato, ker vero in cerkev sovražijo, ker nočejo živeti, kakor ona uči. Eni kakor drugi ne zaslužijo, da bi se kdo nanje oziral.

Kaj bodo pa ljudje rekli? Tako se izgovarjajo tisti, ki so naročeni ter kupujejo časopise, ki blatijo vero in cerkev. Dobro sicer

vedo, da se časopisi lažejo ali vsaj pravijo da vedo, toda kljub temu s svojim lastnim denarjem podpirajo časopis, s tem, da ga naročajo ali skoro dnevno kupujejo, akoravno isti blati to, kar je njim sveto. Kaj bi si mislil o otroku, ki bi mirno pustil, da vpričo njega blatijo in sramote njegovo lastno mater? Prav tisto, kar bi na vsakem človeku obsojal, delaš sam. Cerkev, ki je tvoja mati, ki ti želi le dobro in ki nesebično dela za tvojo časno in večno srečo, pustiš blatiti in sramotiti in to delo celo plačuješ. Rekel boš morda: Kaj bodo pa ljudje rekli?

Kateri ljudje? Tisti, ki so istih misli o cerkvi in veri, kakor tvoj časopis, čeprav ne poznajo ne vere, ne cerkve; gotovo pa ne bodo ničesar rekli tisti ljudje, ki imajo samostojno sodbo in ki črpajo svoje znanje iz resnih knjig in časopisov, ne pa iz takih časopisov, ki jim je glavni cilj senzacija.

Kaj bodo ljudje rekli?! Tako izgovarjaš samega sebe, kadar mirno poslušáš obrekovanje in opravljanje svojega bližnjega. Dobro ti je znano, da je neresnica, kar govore o njem, da ga obrekujejo in znano tudi, da je nepotrebno na dan vleči slabosti bližnjega. Toda, da bi se zanj potegnil, tega ne upaš storiti, čeprav si prepričan, da se bližnjemu godi krivica. Bojiš se, da ne bi morda kdo mislil, da držiš s preganjanim, ali da bo kdo rekel o tebi, da si pristranski in zato, ker ima tisti, ki obrekuje ali opravlja večji vpliv od preganjanega, zato je bolj komodno, da se le-temu ne zameriš. Če se zameriš Bogu, to je seve postranska stvar.

Ugovarjal boš morda, kaj pa naj rečem, ko je pa res, kar se govori o tem in onem. Če je resnično, kar o njem slišiš govoriti slabega, potem je tvoja dolžnost, da o dotični osebi poveš tudi kaj dobrega, saj nekaj dobrega ima vsak človek na sebi. In če je tvoja žalost nad napakami tvojega bližnjega odkritosrčna, potem pojdi in posvari bližnjega med teboj in njim samim, in če tebe ne posluša, povej predstojnikom ali tistim, o katerih veš, da imajo nanj velik vpliv in če ne moreš ali ne maraš storiti drugega, zanj moli, da se poboljša. Ako pa tega ne storiš, temveč le napake naprej pripoveduješ, nima od tega nihče koristi, pač pa greh. Tvoje ogorčenje nad napako bližnjega je le navidezno, v srcu si pa tega vesel in se čutiš neskončno vzvišenega nad grešnikom.

Iz strahu pred besedico: Kaj bodo pa ljudje rekli, ne greš k maši, kadar bi rad, si ne upaš iti za procesijo, bereš in kupuješ časopise, poslušáš mirno obrekovanje in opravljanje in delaš še nešteto drugih napak. Predaleč bi zašel, če bi hotel vse naštevati. Vprašam te: Kakšni so ljudje, radi katerih vse to delaš, ali so morda to najboljši, najplemenitejši, najrazumnejši? Kaj še, ravno obratno. Navadno so tisti, katerih sodbe se bojiš, najslabši, bojiš se njihove surovosti, njihovega grdega jezika. Tudi niso najrazumnejši, ampak večinoma ljudje, ki jih ne vodi razum, ampak le slepa strast, sovraštvo, nevoščljivost itd.

In takim ljudem na ljubo žrtvuješ svojo vest, ki ti pravi, da ne delaš prav, svojo pamet, ki ti kliče, da je to obsodbe in ono vse hvale vredno. Zameriti se bojiš ljudem, ne bojiš se pa zameriti Bogu, ki te bo enkrat sodil po vesti in pameti, ki ti jih je dal za vodnike.

Vedi dobro, da je Gospod rekel, da dvema gospodoma ni mogoče služiti. Istočasno biti prijatelj z Bogom in ljudmi, ki se za božje nauke in zapovedi ne menijo, je nemogoče. Če bi tako delal Kristus, bi ga farizeji ljubili in ne preganjali, in če bi tako delali svetniki, bi ne imeli mučencev.

Vedi, da vsem ljudem še Bog ne more ustreči in da se moraš predvsem bati zamere pri Bogu, ne pa one pri ljudeh. Nekaj drugega je lju-

bezen do grešnikov, nekaj družega ravnodušnost do greha in zla. To dvoje dandanes premnogi zamenjujejo. Tvoje govorjenje in obnašanje mora biti tako, da vsakdo lahko ve, da brez ozira na morebitno zamero greh in zlo sovražiš, grešnika samega pa ljubiš. Tisti pa, ki k grehu molči iz napačne prizanesljivosti, boječ se zamere, postane s tem njegov soudeleženelec. Nasproti grehu in nasproti Bogu je nemogoče biti nevtralen. Enako kakor velja o Bogu: Kdor ni z menoj, je zoper mene, velja o grehu: Kdor ni zoper mene, je za mene.

Zato pomni dobro in si zapiši v srce: Edini, ki ga moraš poslušati je Bog, in tvoja vest in pamet, ki sta od Boga. Nje moraš poslušati, čeprav bi se zameril celemu svetu. Predno kaj storiš ali opustiš, vprašaj svojo vest, svojo pamet ter se ne oziraj na to, kaj bodo ljudje rekli. Ako tega ne storiš, potem pa oprosti, si tudi ti podoben enemu izmed tistih, ki nastopajo v zgoraj omenjeni pravljici o dveh popotnikih in oslu, kateremu izmed teh, pa lahko sam ugeneš.

P. MODEST:

MARIJINO VNEBOVZETJE.

Sveto pismo nam ničesar ne poroča o poslednjih dnevih Marijinega življenja tukaj na zemlji in o njeni blaženi smrti; tudi nezmotljiva učiteljica narodov, sv. katoliška cerkev, še ni razglasila za versko resnico, da ni samò prečista duša Matere Marije šla v rajsko veselje, marveč da je tudi njeno telo bilo vzeto v nebesa: vendar noben katoliški kristjan o tem ne more resno dvomiti.

Staro ustno izročilo, ki ga izpovedujejo jeruzalemski patrijarh Juvenal, Andrej iz Krete in Janez Damaščan, poroča, da je sv. Devica in Mati po vnebohodu svojega božjega Sina Jezusa živela še 23 let in nekaj mesecev, potem pa je bolj vsled hrepenenja po nebesih, kakor vsled bolezní umrla. „Ogenj božje ljubezni,“ pravi sv. Bernard, „je raztrgal vezi njeno dušo oklepajočega telesa, da bi preblaženo združil z njenim Sinom v nebesih.“

Nekaj dni pred smrtjo — pravi ustno izročilo — je Gospod poslal nadangela Gabrijela k svoji Materi, da ji sporoči dan in uro, kdaj bo zapustila ta svet. To naznanilo, za Marijo veselo, za prve kristjane pa žalostno, je Mati božja razodela sv. Janezu, ki je o tem obvestil apostole. Novica se je hitro raznesla po Jeruzalemu in od vsepovsod so prihajali verniki, da bi prejeli poslednji blagoslov od blagoslovljene med ženami. — Umrla je, ali bolje rečeno, zaspala; zakaj o kakem smrtnem boju pri njej sploh ni moglo biti govora. Žarki božje ljubezni so použili zadnje telesne moči in njena duša je odplavala večni Ljubezni v naročje. Navzoči apostoli in drugi verniki so takoj začeli častiti njeno telo, pravo skrinjo zaveze novega zakona, skrivnostno prebivališče Najvišjega, duhteče svetišče, v katerem je večna Beseda meso postala. Po judovskem običaju so apostoli Marijo takoj po smrti pokopali; nesli so jo v slovesni procesiji s Siona na vrt Getsemani, kjer je bil pripravljen grob; tam so jo položili, grob pa zaprli s kamnom.

Ze zgoraj omenjeni patrijarh Juvenal iz Jeruzalema je bil l. 451. pozvan v Carigrad, da poroča cesarju Marcijanu in cesarici Pulheriji.

ali ni morda kje dobiti svetih ostankov Marijinega trupla. Patrijarh je to kajpada zanikal in povedal zgodbo o Marijini smrti tako, kakor je bila tedaj v Palestini znana. Ko so pokopali sveto truplo božje Ma-

**»Vzeta je Marija v nebesa, veselijo se angeli, hvaleč
blagoslavljujejo Gospoda.«**

tere, apostoli s pobožnimi verniki tri dni niso zapustili groba; prepevajoč svete pesmi in psalme so se poslavljali od mogočne zavetnice. Tretji dan pa je prišel apostol Tomaž, ki pri njeni smrti ni bil navzoč. Ves prevzet žalosti in bridkosti je prosil apostolski zbor, da naj odkrijejo

grob, ker bi zelo rad še enkrat tukaj na zemlji gledal, četudi mrtvo, premilo obličje Marijino. Grob so odprli, toda bil je prazen; prijetna dišava se je širila iz njega in tam, kjer je počivalo brezmadežno telo, so pognale lilije. Navzoči so ostrmeli; prepričani pa so bili vsi, da blaženega trupla ni mogel nihče ukrasti, ker so ga nepretrgoma stražili, marveč da je Gospod sam telesne ostanke prečiste Matere obvaroval trohnobe in je kmalu po smrti tudi njeno telo vzel v nebesa.

Kaj je bolj verjetno kakor to? Zakaj smrt in trohnoba v grobu je kazen za greh. Če pa je Bog že enkrat naredil velik čudež, da je sv. Devico obvaroval vsakega madeža izvirnega greha, se je pač spodobilo, da je naredil še drugi manjši čudež, da je kazen za greh, smrt z njeno uničujočo in razkrajajočo močjo od Brezmadežne odvrnil. O tem so bili kristjani vedno prepričani. To nam potrjuje dejstvo, da je že zelo zgodaj prišel v navado praznik Marijinega vnebovzvetja, ki so ga zlasti na vzhodu že v 4. stoletju zelo svečano obhajali. Ta svečanost pa se je še povečala, ko je bila na vesoljnem cerkvenem zboru v Efezu l. 431. obsojena Nestorijeva kriva vera, Marija pa slovesno proglašena za Mater božjo, kar so pobožni verniki že popreje verovali. Vzhodna cerkev smatra to splošno mnenje za tako dokazano, da je l. 1342. na zboru v Armeniji izjavila: „Zna in ve naj vsakdo, da armenska cerkev veruje in vztraja pri tem, da je sveta Bogorodica po moči Kristusovi bila vzeta z dušo in s telesom v nebeško kraljestvo.“ Na zapadu pa je sv. škof Gregor Turski okoli l. 580. v svojih spisih javno zagovarjal Marijino telesno vnebovzetje. Dve desetletji pozneje je papež Gregor I. temu prazniku dal posebno molitev, kjer povdarja, da je Mati božja sicer umrla časne smrti, vendar je pa v svojih vezeh smrt ni mogla obdržati. Na te in še mnoge druge tehtne razloge ustnega izročila oprt zavrača papež Benedikt XIV. mnenje tistih, ki dvomijo o tej tolažbepolni resnici, kot smešno in nerazumljivo, kot nespametno in brezbožno. Namestnik Jezusa Kristusa na zemlji pač dobro ve, da vsi katoliški kristjani verujejo, da je bila Marija tudi s telesom vzeta v nebo, zato tudi za enkrat ni nobene sile, da bi se moral ta nauk razglasiti kot verska resnica.

Kakšno čast in slavo uživa Marija v nebesih? Če človeški razum, kakor pravi sv. Pavel, ne more doumeti kako neskončno slavo je Bog v nebesih pripravil tistim, ki so ga ljubili na zemlji, kdo bi potem pač mogel doumeti, kaj je Gospod pripravil njej, ki ga je na zemlji rodila. Kakšno slavo je pripravil njej, ki ga je bolj ljubila kakor vsi ljudje, bolj kakor angeli — povsem pravično je tedaj, da tudi v nebeški krasoti nadkriljuje vse angele in svetnike; na desnici božji je njeno mesto.

Lahko si pač mislimo, s kakšno ljubeznijo jo je sprejela presv. Trojica: večni Oče je prihitel nasproti nevesti. Kronana je bila v rajskih višavah s tem, da je prejela delež na moči Očetovi, na ljubezni Sinovi in na modrosti svetega Duha. Postavljena je bila za krajico nebes in zemlje, zato ji morajo služiti vsi angeli in svetniki, vsi ljudje naj jo časte in zaupno kličejo, trepetajo pa naj pred njo vsi hudi duhovi, v prvi vrsti satan — stara kača, kateremu je ona glavo strla. Sedaj še-le so se popolnoma natančno izpolnile preroške besede, ki jih je toliko let popreje v svoji mladostni navdušenosti in sveti sreči izgovorila priprosta Devica iz Nazareta: „Glej, odslej me bodo blagrovale vsi rodovi; zakaj velike reči mi je storil on, ki je mogočen in čigar ime je sveto.“

In mi, ki smo tukaj na zemlji, v dolini solza in trpljenja, kaj naj storimo za njen praznični dan? „Raduje in veseli naj se vsa zemlja radi

njenega veličastnega vnebovzetja," kliče sv. Avguštin. Spremljajmo jo s svojimi iskrenimi željami in ji sledimo od daleč pred prestol njenega Sina. Ona, četudi kraljuje v nebesih, nas izgnanih Evinih otrok ni pozabila. Z rajskih višav gleda kot usmiljena mati doli na nas in ima sočutje z nami; zagotavlja nam svojo pomoč, če se le hočemo z njo okoristiti. Prosimo jo torej, da naj nam zaradi zasluženja svoje presrečne smrti izprosi največjo milost — srečno zadnjo uro.

P. ANGELIK:

KAKO SODI IN RAVNA KATOLIČAN.

O čednosti sramežljivosti ali o ženski v reklami.

Kako pa to dvoje spada skupaj, tako si misli eden ali drugi izmed čislanih bravk ali tudi bravcev. Čisto lahko. Kakor je bilo poudarjeno v prvi letošnji številki Cvetja, imajo katoličani in še posebej tretji red dolžnost, skrbeti, da dobe katoliška načela spoštovanje tudi v javnosti ali z drugimi besedami, da morajo skrbeti za katoliško javno mnenje.

Javno mnenje kakega ljudstva se nedvomno kaže tudi v reklami, ki se vrši v izložbenih oknih, časopisih itd. Reklama je sredstvo, s katerim skušajo trgovci z eno ali drugo robo privabiti kupce in zato je samoposebi umevno, da jo skušajo napraviti čimbolj kričečo in prikupno. V reklami se razodeva dvoje: kaže se v njej mnenje trgovcev o kupcih, t. j., s čim se kupce najlaže privabi; razodeva se pa v reklami tudi notranje razpoloženje kupcev, ki se s tako ali tako vabo dajo prepričati o dobroti blaga in pregovoriti h kupovanju.

Kaj razodeva današnja reklama? To, da je čednost sramežljivosti povsem iz mode in k večjemu vredna pomilovalnega posmeha. Čednost sramežljivosti ni še čistost sama, ker se ozira bolj na zunanja znamenja čistosti, kakor so to nespodobni pogledi, dotiki itd. Čednost sramežljivosti je kakor neke vrste varih in napovedovalka čistosti, ni pravzaprav posebne vrste čednost, različna od čednosti čistosti, ampak neka okoliščina čistosti. Po domače bi rekli: Mogoče je navsezadnje, da kdo nima čednosti sramežljivosti (n. pr. nedolžen otrok, ki poželjivosti še ne pozna), pa je vendar čist, ampak verjetno ni (vsaj pri odraslem človeku ne).

Če bi torej kdo iskal v današnji reklami čednost sramežljivosti, tisto, ki ima ščititi čistost, bi jo zastonj iskal. Ne mislim tu na ženske akte, ki se pod krinko umetnosti kažejo tudi v slovenskih slikarskih razstavah, katere lahko obiskuje za mal denar tudi nedorasla mladina, mislim tu predvsem na izložbena okna in na časopisno reklamo, ki so vsakemu dostopna. Žensko telo, ki bi moralo biti vsakemu že radi skrivnosti življenja, radi materinstva, sveto in skrito, najdemo v reklami ob vsaki priliki malone povsem golo.

Umetnost je, ki to zahteva, bo morda dejal eden ali drugi. Zelo dvomim. Rad priznam, da je človeško telo umetnina božja, toda ne priznam, da bi večina ljudi imela čut za lepoto tako vzgojen, da bi morda v reklami iskala zadoščenja temu svojemu čutu. Večina ljudi postane s tem opozorjena na poželjivost in spolnost, ne na tisto urejeno spolno nagnenje, kakor je človeku dano od Boga za od njega samega

določeni namen, ampak na neurejeno poželjivost. In ker je ta strast v človeku zelo velika, za to trgovci očitvidno s tem računajo in s tem skušajo privabiti kupce, da ugone, kolikor morejo, njihovi neurejeni poželjivosti.

Če je kak roman dolgočasen in ga nihče ne mara kupiti, mu da podjeten trgovec ovitek okrasiti z golim ženskim telesom in takoj bo našel kupce. Ali je morda roman zdaj boljši?

Kdor hoče delati dobre kupčije s kopalnimi oblekami, nogavicami ali tudi čevlji, mora seveda postaviti v izložbena okna, ali v časopisno reklamo nekaj golih žensk, oblečenih v kopalno obleko ali kombinežo, kajti očitvidno moški in otroci vseh teh stvari ne rabijo.

Kdor hoče spraviti v promet kako mazilo, puder ali tudi kako umetno gnojilo, najbolje napravi, če v reklamo postavi žensko telo oblečeno v kako prosojno tančico.

Pravtako je razvidno iz reklam, da so likerji, dobra vina, bonboni itd. užitni le v damski družbi, ki je, če le možno brez obleke, ali ima isto le v okras itd.

Če hoče filmsko podjetje napolniti svojo blagajno, treba le, da postavi v reklamo borno oblečeno filmsko divo in zraven pristavi: Mladini neprimerno, pa je uspeh gotov in obisk polnoštevilen. Takih in podobnih reklam bi lahko naštel še na stotine in stotine, pa naj to zadostuje, saj jih lahko vidi vsakdo v izložbenih oknih in najde v vseh časopisih.

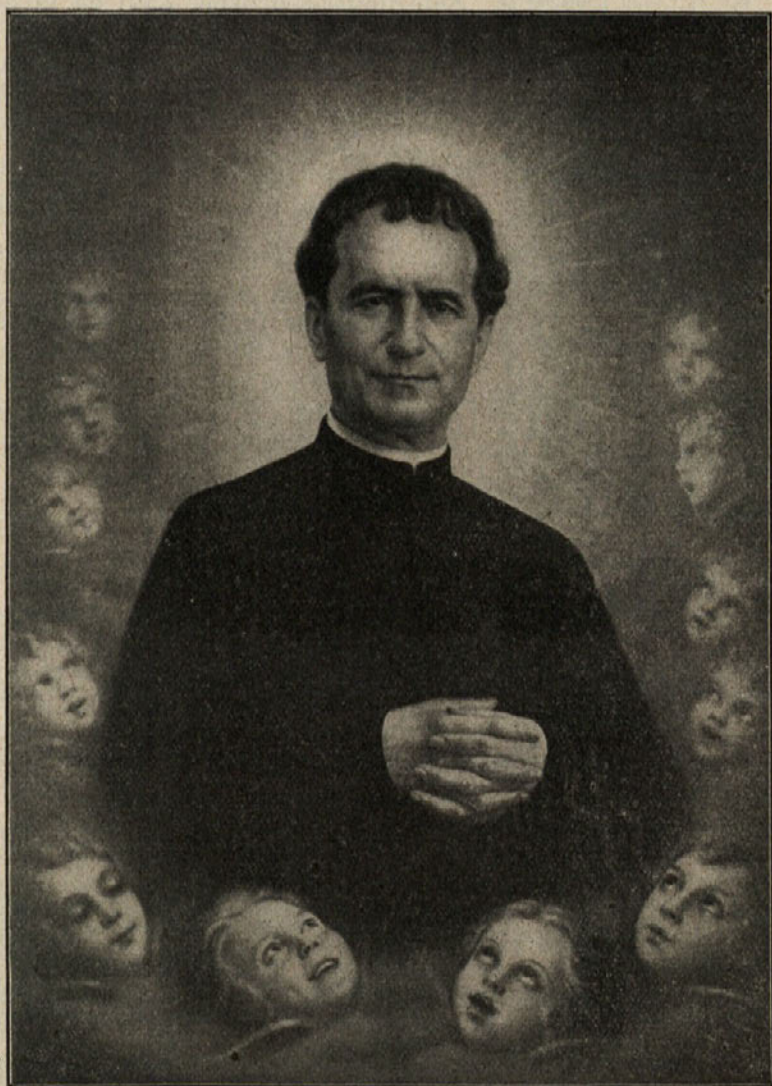
„Pa saj smo se tega že tako navadili, da nas to nič ne moti in ne pohujšuje“. To je resnica, ki velja za tiste, ki so ali že docela pokvarjeni, tako da jih sploh ni več možno pokvariti, ali pa za tiste, ki polni vsakdanjih skrbi nimajo časa, da bi se s tem še ukvarjali. Nikakor pa to ne velja za mladino, ki dozoreva in leto za letom dozoreva nova mladina. In za to mladino tu gre. Naj ne govorim jaz, ampak protestant in vsemu kulturnemu svetu znani vzgojitelj Foerster, ki pravi, da se na ta način domišljija mladeniča enostransko razburja in napolni z zahtevami, ki jih resnično življenje ne more izpolniti in ki more vzbuditi v njem neskončno veliko surovost in veliko in malo nezvestobo, ki nešteto življenj napravi nesrečnih. Golo telo izraža le materijo, le živalsko stran v človeku, obleka pa ga dviga nad njo in ga poduhovi. Niso zastoj Grki, ko so bili na višku svoje umetnosti, dajali prednost oblečenim ne pa golim telesom. Golota je znak propasti človeškega rodu. Tako uči protestantski vzgojitelj, ki mu gotovo nihče ne more očitati kake verske prenapetosti.

Kam vodi ta „kult golote“, kakor se to razstavljanje ženskega telesa uradno imenuje, nam kažejo vedno številnejši mladostni zločini, ki imajo povečini svoj vir v neukročni sli po spolnosti in uživanju. Seveda vsi časopisi ob takih prilikah, kakor se je to dobro opazilo pri slučajih Hilde Scheller ali Karla Ernesta Husmanna hinavsko zavijajo oči in tožijo nad „žalostno sliko moralne pokvarjenosti naše mladine“, istočasno pa mladino v ineratnem oddelku dalje kvarijo...

In kar je najbolj čudno, je to, da ženske niti malo ne protestirajo proti temu poniževanju ženske in deklinške časti. Ali bi ne bila hvaležna naloga tretjega reda in Marijinih družb, da bi z besedo in dejanjem nastopile proti tej nekatoliški in nekrščanski razvadi in s tem obvarovale nadaljno kvarjenje naše slovenske mladine?!

P. KRIZOSTOM:

BLAŽENI JANEZ BOSCO.

Nič ni bolj rodovitnega, kot svetost. Le-ta je korenina junaške čednosti, ki jo božja previdnost nevidno razširja po zemlji, da požene cvetje in rodi sadove.

Malokatera svetost je bila tako rodovitna, kot svetost Frančiška Asiškega, ki je takorekoč natrosila nebo z blaženimi in svetniki, mučenci in apostoli ter zemljo z neštetimi dobredelnimi ustanovami.

Malokatera doba se more ponašati s takimi svetniki, ki jih je odločil Bog za nekaj prav posebnega.

V vrsto takih velikih svetnikov moremo prištevati Janeza Bosco (Bosko), apostola mladine, ki ga je rodilo minulo stoletje, zdaj vladajoči sveti oče Pij XI. pa ga je 2. jun. t. l. proglasil za blaženega.

Bl. Bosco sredi mladine.

Na drugem mestu pravi: „Ko se je približala velika noč — 1. 1834. — sem prosil za vstop v frančiškanski red. Šel sem v samostan sv. Marije Angelske v Turinu, preštal sem poskušnjo ter bil sprejet sredi meseca aprila in vse je bilo že pripravljeno, da stopim v samostan miru v Chieri (Kjeri).“

Tiste dni pa je imel bl. Bosco v spanju prikazanje in skrivnosten glas mu je zaklical: „Bog ti je pripravil drug kraj in drugo žetev!“

Bog je nameraval ž njim nekaj posebnega. Sveta volja božja je bila, da je postal duhovnik in ustanovnik nove družbe ter apostol mladine.

Svojo novo mašo je pel na praznik presv. Trojice 6.

jun. 1841. v cerkvi sv. Frančiška Asiškega in 8. dec. istega leta je ustanovil v zakristiji cerkve sv. Frančiška svoj prvi oratorij, ki je postal seme vseh veličastnih Boscovih ustanov.

Don Bosco ni bil frančiškan, bil pa pa je tretjerednik, preden je ustanovil Salezijansko družbo. Zato pa ni nič čudnega, če je bilo njegovo življenje in vse njegovo poslanje povsem serafinsko. Imel je v sebi tisto veliko gorečnost Frančiškovo za neumrjoče duše, ki ga je napravila za „svetnika prosvitljene dobe“. Mislim, da prav nič ne pretiram, če rečem, da je temeljni karakter Salezijanske družbe, ki jo je osnoval bl. Bosco, verna obnova Frančiškovega vodila, postavljenega na moderna tla.

Rodil se je Janez Bosco 16. avgusta leta 1815. v vasici Becchi (Beki) v Italiji. Dve leti star je izgubil očeta, z osmim ali desetim letom je že začel kazati, da ima Gospod posebne namene ž njim. S sedemnajstim letom se je odločil postati frančiškan.

„Potem, ko sem se posvetoval s samim seboj“ — tako piše v svojih spominih — „ter prebral nekaj knjig, ki razpravljajo o izbiri stanu, sem se odločil, da stopim v frančiškanski red.“ Iz ponižnosti je nameraval postati brat lajik, ker se je po zgledu sv. Frančiška imel za nevrednega duhovniške časti.

Don Boskova blažena smrt.

Teh, rekel bi „frančiškanskih začetkov“ ni bl. Bosco nikdar pozabil; celo papežu Piju IX. je govoril o njih. Zlasti značilen je tale prizor: ko sta ta dva vélika moža nekoč po daljšem razpravljanju spoznala drug drugega ubožstvo, sta skoro soglasno vskliknila: „Da, to je res pravo ubožstvo sv. Frančiška!“

Zlasti v ubožstvu je Janez Bosco z vsem navdušenjem sledil asiškemu Serafinu. Z bogatini je imel opravek le v toliko, kolikor je iskal pri njih sredstev za prehrano svojih sirot, za zdravila bolnikom, za šole in delavnice zapuščenim dečkom.

Vse njegovo veliko delo je stremelo le k uboščkom. Majhen in ubog je bil bl. Bosco v življenju — zdaj pa je velik in bogat v nebesih, kamer je odšel 31. jan. 1888.

Bog je imel ž njim zares posebne namene. Napravil ga je po velikih bojih in žrtvah za apostola najubožnejše in najbolj zapuščene mladine. Danes strmi ves svet nad njegovimi ustanovami.

Prepričani smo, da bo svetost Janeza Bosca rodila v Salezijanski družbi vedno več bujnega cvetja in dragocenih sadov čednostnega življenja.

S temi kratkimi vrsticami, ki sem jih napisal bl. Boscu v čast, sem hotel samo poudariti, da imajo vsi redovi sv. Frančiška, zlasti še tretji red, vzroka dovolj, da se prav posebno vesele visokega priznanja, ki ga je izkazala sv. Cerkev Janezu Boscu s tem, da ga je prištela v vrsto blaženih.

P. MODEST:

FRANČIŠKANSKI MISIJONI.

Stopil sem v vlak; v kupeju 3. razreda je že sedela družba treh oseb: starejši gospod in gospa in mlajša, kakor se mi je zdelo, hčerka starejših dveh. Vprašal sem, če prostor morda že ni zaseden, se oprostil ter mirno sedel v nasproten kot. Kakor običajno med neznanimi ljudmi, tako se je tudi pri nas pogovor začel z vremenom. Pazno smo motrili oblačke, ki so se pomikali od severa proti jugu, ter soglasno sklenili, da bo lepo, četudi smo se bridko varali; zakaj še tisti dan popoldne smo bili vsi do kože premočeni.

Beseda da besedo; z vprašanjem in odgovori raste pogum pri tem, ki vprašuje in pri onem, ki odgovarja. Tako se je tudi starejša gospa hitro ojunčila ter vprašala:

„Oprostite, gospod, ali ima tudi vaš red kake misijone med pagani? Ne smete zameriti moji radovednosti! Življenje in delovanje misijonarjev me zelo zanima in prav rada berem ali pa poslušam, kako trpijo in žrtvujejo svoje najboljše moči.“

„Vaša radovednost v tem oziru je hvalevredna; zakaj slab je tisti otrok, ki se ne zanima za napore svoje matere. Cerkev, ki je naša duhovna mati, se razširja in utrjuje ravno po misijonih, zato se mora tudi vsak njen dober sin, vsaka njena dobra hči za nje zanimati. Na vaše vprašanje pa vam kratko odgovorim: Da, tudi naš red ima misijone med pagani. Sv. očak Frančišek Asiški, naš ustanovnik, je vsem svojim nasledovcem dal najlepši zgled misijonske gorečnosti, ko je l. 1219. šel v Egiptet oznanjat pravo vero in se ni bal pridigovati sultanu samemu. Tudi svoje brate je poslal, kakor ovce med volkove, v Ma-

roko, v Tunis, v Sirijo. Od tedaj naprej so bili frančiškani vedno pripravljani, da gredo, kadarkoli jih pozove in kamorkoli jih pošlje naslednik sv. Petra: med izobražene narode ali med divjake, v obljudene dežele ali v puščave in pragozdove.“

„Za to mora imeti človek poseben poklic,“ pripomni gospod.

„Seveda poklic, ki je dar božji, pa tudi potrebno znanje. Kdor ne bi poznal običajev in navad ljudstva, med katero pride, bi imel le malo ali pa nič uspeha. Saj so morali in še morajo naši redovni sbratje med Kitajci živeti po kitajsko, med Tatarji po tatarsko, med Indijanci po indijansko, ako so hoteli pospraviti kaj žetve po svoji setvi. Po zunanje se raznim narodom prilagodijo, da jih morejo po notranje prenoviti in spreobrniti k pravemu Bogu.“

„Imate-li kake posebne šole za to?“

„Od l. 1890. obstoja v Rimu mednarodni kolegij sv. Antona Padovanskega, kjer se vzgajajo misijonarji. Če bi se pa kdo izšolal kje drugje — ker mora po naročilu vrhovnega predstojnika vsaka redovna okrajina, ako je le mogoče, imeti svoje gimnazijske in bogoslovne študije — mora priti vsaj za eno leto tu sèm, da se spopolni v misijonskem znanju. Izjemo delata samò dva kolegija pri Sv. Jakobu Komposteljskem in v Hipioni ob Kadiškem zalivu. Gojenci teh dveh zavodov se morajo po končanih naukih z obljubo zavezati, da bodo na poziv predstojnika šli misijonarit v Maroko ali v Sveto Deželo. To so tri izrecno misijonske šole. Sicer pa misijonarji v deželah, kjer delujejo sami skrbè, da čim več domačih dečkov izsolajo in vzgojijo za misijonski poklic. Tako ima 13 misijonskih pokrajin na Kitajskem tri noviciate za vzgojo domačega redovnega naraščaja.“

„Oprostite, da vas prekinem,“ pravi gospa. „Kam pa pošljejo mlade pripravnike, ko dokončajo šole?“

„Enega sèm, drugega tja; po vseh delih sveta jih razpošljejo. Saj ima naš red 63 misijonskih pokrajin, kjer živi 6,263.000 katoličanov med več ko sto milijoni paganov in krivovercev. Največje polje frančiškanskega misijonskega udejstvovanja je na Kitajskem in v Južni Ameriki. Tudi na Japonskem, na Filipinskih otokih, v Avstraliji sejejo seme Kristusovega nauka duhovni sinovi sv. Frančiška. Z enako vztrajnostjo prenašajo napore apostolskega delovanja v krajih vroče Afrike: Kongo, Mozambik, kakor tudi v ledenem mrazu Norveške. Še rdečepoltni Indijanci Kalifornije v Severni Ameriki so deležni njihovega blagoslova. Te posebno omenjam zato — da mimogrede pristavim — ker jim je že l. 1842.—1857. oznajal verske resnice slovenski frančiškan P. Oto Škola. Veliko pozornost obrača red na misijone, katere ima že od nekdanj v svoji oskrbi; na severni afriški obali Maroko in Tunis, Gornji in Dolnji Egipt, zlasti pa Sveto Deželo, Sirijo in Armenijo.“

„To je velikansko polje dela. Koliko ljudi pa mora iti v misijone, da vse to vzdržujejo in začrtani jim delokrog še razširjajo?“

„V prejšnjem stoletju jih ni šlo toliko, zato je delo zastajalo. V zadnjem desetletju pa se, hvala Bogu, število misijonarjev leto za letom večja. Tako se je v l. 1927. posvetilo misijonskemu delu nič manj ko 101 frančiškanov. Vsega skupaj pa deluje v paganskih deželah, ki so izročene našemu redu v apostolsko oskrbovanje, 3.082 redovnikov, katerim pomaga še 564 svetnih duhovnikov. Tudi sestre raznih kongregacij, ki so pridružene frančiškanskemu redu, zelo požrtvovalno delujejo za razširjenje sv. vere; 3.394 se jih nahaja v misijonskih krajih.“

„Lepo število neustrašenih, za vse dobro vnetih mož in žena,“ misli gospod. Gospa pa v svoji vnemi zastavlja že drugo vprašanje:

„Kako pridobivajo nove vernike? Ali samò s pridigovanjem in krščenjem? Kakšno je sploh njihovo delo in opravilo?“

„Kjerkoli misijonarji delujejo, si morajo najprej pridobiti srca paganov, njihovo zaupanje. Če jim niso naklonjeni, naj še toliko in toliko pridigajo, vsaka njih beseda bo zadela ob skalo in nobena ne bo padla na rodovitna tla. — Pagan v Mehiki in Braziliji so imeli posebno veselje z godbo, zato so jih misijonarji učili najprej godbe in petja, prirejali so jim verske igre in srca so se jim odpirala. Neki misijonar je prišel med zelo uboge Indijance. Da bi jih ne odbijal, je tudi sam živel v največjem pomanjkanju, stanoval v raztrgani koči, postil se do skrajnosti, samò da je naberačene milodare mogel pokloniti ubogim paganom. Uspeh je bil dosežen: pridobil si je zaupanje. — Kakor nekdanj, tako delajo tudi sedaj. Prav posebno skrbijo za dobrodelne ustanove: sirotišnice, najdenišnice, hiralnice itd., v katerih dobi pomoč in oskrbo čez 34.000 ljudi. L. 1927. se je v bolnišnicah naših misijonov zdravilo 1,355.387 bolnikov. Telesna dela usmiljenja ganejo tudi najbolj zakrknena srca, ki jih božja beseda še bolj omehča. Imenovanega leta so imeli 163.840 pridig pred neverniki. Zato se tudi Cerkev božja širi. Katehumenov, to je tistih, ki se za krst pripravljajo, je bilo 149.905. Krstili pa so 11.934 odraslih in 174.654 otrok. Porok je bilo 27.040.“

„Kdo pa vendar te velikanske ustanove vzdržuje?“ se je čudila gospa.

„Božja Previdnost, ki naklanja blaga srca pobožnih katoličanov, da po svojih močeh prispevajo za Frančiškansko misijonsko družbo, ki je od rimske stolice potrjena in z mnogimi odpustki obdarovana.“

Vlak se je ustavil in sprevodnik je napovedal postajo, na kateri sem moral izstopiti. Poslovil sem se od prijazne družbe in se opravičil, da nisem povedal še vsega, kar bi rad, ter izrazil nado, da se bodo cenjeni sopotniki od sedaj naprej še bolj zanimali za frančiškanske misijone.

P. ROMAN:

SKOZI TRPLJENJE DO SREČE.

Zgodba trpečih in ljubečih src.

XV. poglavje.

Javornikovi so stanovali v eni tistih starih udobnih meščanskih hiš z nekoliko temnim pročeljem, še temnejšim stopniščem, pa resnično lepimi prostori — svetle so bile sobe, zračne in imele so v sebi vse polno neke tihe tradicije udobnega meščanskega življenja.

Živeli so sicer preprosto, toda nikakor ne brez gotovih fines. Vladina mati je bila ena onih žena, ki jih človek nehote spoštuje in vzljubi. Nekoliko manjša kot hčerke, že močno osivela, temnih oči in obrvi, toda v teh očeh je spalo celo morje dobrote, globokega občutja in umevanja. Otroke, ki jih je imela četvero: dva sinova in dve hčerki, najmlajša je bila naša Vlada, ni morda vzgajala po Bog zna kakšnih umetnih predpisih, temveč le iz globine svojega lastnega vernega srca in lepega značaja. Sama je v mladosti veliko trpela. Ne ravno v po-

manjkanju, pač pa v ljubezni. Doma pa za take nežnosti in obzirnosti niso imeli odprtih oči in ušes in se je poročila z globoko zavestjo odgovornosti v zakonu, toda prva ljubezen, vsa topla in vsa čista je v njej umrla. Poslej je živela le svojim dolžnostim: svojemu soprogu, ki ga je spoštovala, svojim otrokom, ki jih je iskreno ljubila. Ker so otroci študirali in so stroški naraščali, se je naučila tiste čudovite umetnosti, ki sem jo sam pri lastni materi neštetokrat občudoval: iz nič nekaj narediti. Pa so bili otroci vedno zelo čedno in okusno oblečeni, vedno je bil doma časopis za očeta, nekaj za njo samo. Vedno je bila miza ljubeče pripravljena z malimi pozornostmi. Bila je ena tistih žena, ki jih sicer pratika ne prišteva med svetnice — pa jih nebo zato.

V tem krogu je Vlada doraščala. Ko se je starejša sestra Slavka poročila in odšla od doma, je postala do tedaj skupna sobica njeno izključno kraljestvo. Kako je Vlada to sobico ljubila! Vse je bilo po njenem okusu. Nežne barve zastorov pri oknu so se ujemale z lepo sinjino posteljnega pregrinjala. Odkar je Slavka odšla, je mamico toliko časa prosila, da so ji dali sobico poslikati v povsem dekliških motivih: modre ptice v hrepenečem letu. Nad posteljo je visel križ, na nočni omarici je imela kip svete Terezije in še medaljon sv. Frančiška. Oba svetnika je prisrčno ljubila in z otroško vdanostjo čistila. Ob steni je bil njen zaklad in njen ponos: omara za knjige in še omara z njenim perilom. Ko je Vlada obiskovala še gimnazijo, se je zelo zajemala tudi za jezike, obvladala je povsem dobro poleg materinega jezika, še nemščino, deloma francoščino in primeroma zelo dobro latinščino. Ker radi gmotnih in drugih razmer ni mogla študija nadaljevati na univerzi, je vstopila v službo pri nekem advokatu, ki jo je kmalu spoznal kot izredno sposobno in spretno ter ji poveril često tudi težje stvari, kjer ji je njeno znanje latinščine močno koristilo. Tudi pri plači se je to kmalu poznalo.

Ljubezen do vzornega reda je Vlada dobila od svoje mamice. Istotako je podedovala od nje ljubezen do snežnobelega perila in združila to s svojim pofinjenim okusom, ki je z njim znala dati najpriprostejši stvarici nek poseben povdarek, nekaj povsem njenega.

Kljub temu, da je bila v pisarni često preko običajnih uradnih ur zaposlena, je vedno še našla čas za kako vezenje, za knjige, pa tudi svoje obleke si je deloma sama zamislila. Imela je s tem prav žensko veselje in tega je spričo njene pridnosti nihče ni zameril. Saj malce nečimernosti, tako je ona trdila, z najljubeznivejšim nasmeškom, ki je vsakega razorožil, se vsaki deklici in ženi poda. In kdo se upa temu oporekati?

Oče, ki je bil bolj tihe in resne narave, je svojo najmlajšo zelo ljubil. Zlasti se mu je prikupila tudi s tem, da je često iz pisarne prišedši, sama vsa utrujena, vendarle v naglici kupila nekaj rož in mizo v par hipih v svojimi spretnimi rokami in odprtim očesom tako prijetno uredila, da je šla človeku najbolj vsakdanja jed v slast.

Tudi kuhati je znala. Sicer je takole ob nedeljah, ko se je mama na njeno povelje podala nekoliko bolj v ozadje kuhinje, neštetokrat zavzdihnila z njej lastno porednostjo: „Ja, zame je lahko kuhati, zame, ko jem vse, kar je dobro, ampak za druge, to je križ!“ Vendar je pa njeno kosilo želo splošno odobravanje in celo mama, ki je bila najbolj stroga, ni štedila s pohvalo.

Tako je teklo Vladino življenje do tedaj, ko se je tako iznenada in navidez le mimogrede seznanila s Pavlom.

XVI. poglavje.

Proti koncu maja, ko se je nekoč Pavel prav s trdom utrgal iz tovarne uro pred koncem, da se vsaj poslovi od majniške pobožnosti, čuti v gneči pred frančiškanskim portalom pozdrav dveh oči, ki na njem počivajo. Išče z očmi vsenaokoli, pa sprva ne najde studentev toplega pogleda, šele ko se tok ljudi pod stopnicami glavnega portala nekoliko razlije in Pavel od strani motri razhajajočo se množico, uzre ves srečen visoko, vitko postavo Vladino in sedaj sta se pogleda našla in zažarela v medsebojen pozdrav prisrčnega usmeva.

Pavel je v nekaj hipih bil že poleg nje in zaprosil, če jo sme spremiti.

Danes je Vlada v zadregi. Nič več tako svobodna kot zadnjič, in dvakrat, trikrat pred prosečim pogledom trenutno zardi in povesi oči. Vlada odvrne, da bi že šla z njim, ampak danes se je namenila iti še za kake pol ure v tivolski park in da je danes on ne sme napak razumeti...

Pavel je srečen. In res gresta po Prešernovi ulici proti glavni pošti. Tam pri Voltmanu se pa Pavel domisli zadnjega njenega obiska in boječe ponudi, če bi morda smel...

Vlada najde svojo gotovost in predno odgovori: „O, smete že, ampak kaj bo moja mama rekla. Saj Vas komaj poznam!“

„Gospodična, srečen bom, če me ob prvi priliki predstavite Vaši gospej mami. Če pa menite, da danes tale obisk ne bo primeren, pa raje ne.“

„Veste, čokolada je le čokolada — in kaj bodo ljudje rekli? — rekli bodo tako ali tako nekaj — vsega itak ne bom zvedela — torej pa grem. Bom pa doma mami povedala, kako in kaj.“ In brez dolgih premislekov je že vstopila in za njo Pavel.

Večjidel je govorila ona. Saj je tako lepo žuborelo iz nje, o njenem delu, o domu, kaj dela doma in kako je mama stroga, ampak dobra pa kar za na oko, če ve, kako je to. Seveda si je Pavel že predstavljal po svoje. Naposled, ko je bila čokolada pri kraju, se je vznemirila, češ — samo jaz govorim — povejte še Vi kaj o sebi in Vaših.

Veste gospodična, jaz ne znam tako, najraje bi samo Vas poslušal, toliko solnca imate v sebi.

Moj šef pravi ob takih prilikah samo eno besedo, pa mi ne smete zameriti: „Quatsch“ — po naše nekako neumnost. Ampak veste tega res ne smete reči, ne slišim rada, to se pravi, da ni primerno in pri tem je rahlo zardela.

Pavel je videl to rdečico, videl njen obraz v soju pravkar prižganih luči, ki pa sijaja dneva, ki je še silil skozi okna slaščičarne ni mogel povsem prepoditi in kot zadnjič pomislil: kako je lepa, kako je dražestna! Pri tem ga je obšlo neko novo, nepoznano silno čustvo, da bi temu bitju služil, ga ljubil, bil neskončno vdan in zvest in da bi zanjo vse storil, vse pretrpel...

Pavla je zajela ljubezen.

Vlada je ta dolgi ljubeči pogled začutila na sebi, pa si ni upala dvigniti oči. Naenkrat jo je zaskrbelo če je prav storila, da je šla z malone neznanim znancem v slaščičarno, nazadnje pa se je odločila, da vstane, plača in gre. Njegovo prošnjo, če sme plačati, je kratko odklonila in se hkrati opravičila; glejte, s Tivolijem pa ne bo nič, je tu predolgo trajalo.

„Ali Vam je žal gospodična?“ je Pavel zbeگان vprašal.

„Ne, ne smete tako razumeti — ampak jaz moram domov.“

Pomagal ji je obleči površnik in ko mu je hotela dati roko, je proseče rekel: „Ali Vas ne smem spremiti vsaj do mestnega trga, če že do starega ne pustite.“

„Kaj, vi veste, kje stanujem? To pa ni lepo od Vas, da tako hodite za menoj.“

„Gospodična — samo adresar sem pogledal, ali bi tudi tega ne smel?“

V njenih očeh je zablislilo. Ali je bila solza, ali jok, ali zadrega ali dekliška jezica. Kdo ve.

Pri frančiškanskem mostu sta se ločila. Ves čas dokler ni izginila za vogalom Krisperjeve hiše, je gledal za njo.

Tisti večer Pavel ni mogel nič delati, nič misliti, samo sanjal je.

(Dalje prih.)

P. ADOLF:

SPOMINI IZ MISIJONSKEGA ŽIVLJENJA.

Malta.

V torek (1. 12. 1914.) okrog osme ure dopoldne je naša ladja obstala na morju. Pred seboj smo imeli otok Malto, kakor velikanška groblja brez vsakega zelenja. Posameznih hiš, cerkva in poslopij od daleč ni bilo mogoče razločiti. Od katerekoli strani se približaš Malti, ne vidiš pred seboj drugega, kakor kup skalovja brez rastlinstva.

Ali na Malti res nič ne raste?

O gotovo, da raste. Na nji so vrtovi, nasadi in njivice, toda zaradi takih vetrov in viharjev, ki hočejo odnesti vsako stvar in celo prst zemlje, je vse obzidano s precej visokim zidom. Zaradi teh zidov od morske strani ni videti na Malti nikakršnega rastlinstva.

Čez kake pol ure potem, ko smo bili na morju obstali, se nam je približal prav mali parnik, ki je v viharju v resnici kakor orehova lupina po morju plesal. Na strani ladje, ki je bila pred vetrom zavorovana, se je pritisnil k naši Izmajiliji in po lestvici iz vrvij, katero je naša ladja vrgla na mali parnik, je priplezal kakor maček na našo ladjo pilot, t. j. krmar, ki prav natanjko pozna morje krog Malte in mu je popolnoma znano, kje so bili v začetku vojske položili podmorske mine, ki zapirajo pot v luko. Če namreč kaka ladja zadene na takomino, se ta užge in v zrak požene ladjo, da se ta na mestu razbije in potopi.

Pilot je tedaj prevzel vodstvo naše ladje. Obračal jo je zdaj na levo, zdaj na desno in se počasi približeval urodu v luko.

Skozi špranje zapreženih oken smo opazovali glavno mesto Malte, ki se imenuje La Valletta, po naše dolinica.

Mesto leži na precej dolgem polotoku in deli luko v dva skoro enako velika dela. Na desni strani od vhoda je trgovska luka in zraven nje mesto Sengléa, na levi pa je vojna luka in zraven nje mesto Kospikua (Cospicua); zadaj za La Valletto pa je mesto Vittoriosa. Ta tri mesta oklepajo v polkrogu obe luki in v sredi La Valletto.

Na vseh straneh so mogočni visoki zidovi in starodavne utrdbe, ki štrlijo visoko v zrak in se takim ljudem, kakor smo bili mi, zdijo nepremagljive. Na več krajih so Angleži zaradi lepšega postavili še ve-

like topove, kakor da bi bile ti one imenitne utrdbe prve angleške trdnjave v Sredozemskem morju. Kasneje pa so nam razlagali oficirji, ki so bili z nami v ujetništvu, da so vse moderne utrdbe, ki odgo-varjajo sedanjim časom, globoko pod zemljo in se od njih na zunaj nič ne vidi. Kje da ravno ležijo, to vedo samo angleški višji oficirji, ki imajo nalogo braniti Malto. Tudi vsa municija, topovi, smodnik, krogle, vojne zaloge, pa tudi obleka in živež je spravljen globoko pod zemljo, kamor ne more prodreti nobena krogla, naj že bo še tako težka. Pravili so celo, da so imeli Angleži skrito pod zemljo vso zalogo pre-moga. Kar pa ga zaradi velike množine niso mogli spraviti pod zemljo, so ga pokrili s pobarvanimi deskami, da ga od daleč ni bilo mo-goče videti.

Naša Izmajilija jo je zavila v vojno luko in je obstala pred arze-nalom. Tukaj popravljajo vojne ladje in topove, nalagajo podmorske mine in strojne puške, tukaj je skladišče vsega, kar ima opraviti z vojsko. V tem arzenalu je bilo med vojsko okrog 20.000 delavcev, ki so bil večinoma vsi oženjeni. Če bi posamezna družina imela samo pet glav, živi od tega arzenala 100.000 ljudi, ki so vsi razen vodnikov Maltezi. Enako so v trgovski luki nastavljeni sami domačini, ker Angleži na Malti, ki je ena prvih trdnjav na svetu, ne trpijo nobenega tujca. Ne samo vojna luka, ki je zbirališče vse angleške moči v Sredozemskem morju, ampak tudi trgovska luka ima velik promet, ker na Malti se ustavljajo vse ladje, ki vozijo po Sredozemskem morju, ali ki gredo v Indijo ali pa v Vzhodno Azijo in sicer zaradi premoga in zaradi vode za parne kotle. Voda na Malti je čista kapnica, ki je za parne kotle najboljša, ker v njih ne dela nikake polege.

Če govorimo o Malti, moramo vedeti, da je Malta otočje, t. j. skupina več otokov, katerih največji se imenuje Malta. Drugi otoki so Gozzo, Filfol, Kamino (Camino) in Kaminoto (Caminotto). Malta ima 240 kvadr. kilom. in 200.000 lj. Gozzo ima 70 klm² in 20.000 lj.; drugi otoki so majhni in brez ljudi. Na Kaminu je bolnišnica za nalezljive bolezni in ima toraj ljudi, kadar ima Malta nalezljive bolezni. Vse otočje meri 316 klm².

Da bomo imeli boljšo sliko o največjem otoku, t. j. o Malti, naj omenim, da je približno 18 klm. dolg in nekoliko manj širok. Če kdo hitro stopi, Malto v treh urah po dolgem prehodi, po čez pa še nekoliko poprej.

Glavno mesto La Velletta, ali kakor pravijo Angleži bolj na kratko Valletta ima nekoliko nad 40.000 lj., druga tri mesta, ki jo obdajajo, pa nekoliko manj kakor 40.000 lj.

Na sredi Malte je Čitá vekija (Città vecchia) po naše Staro mesto, ki ima 7.000 lj. in je sedež nadškofa; toda gospod nadškof navadno stanuje v Valletti, kjer ima svojo drugo škofijsko cerkev in svojo drugo palačo.

Naj tudi omenim, da ima otok Gozzo svojega lastnega škofa.

Celi otok Malta je z vodo dobro preskrbljen, celo vsaka vas ima vodnjo napeljavo iz skupne centrale, če tudi ves otok nima ne enega potoka. Po zimi namreč, ko dež gre, to je v času od oktobra do maja, ujamejo vso kapnico in jo po letu v času suše, po vodovodu delijo po celem otoku. Od maja do oktobra namreč ne pade ne kapljice vode.

Enako ima celi otok električno razsvetljava.

Posamezne vasi na otoku, kolikor smo mogli zadnji čas vjetništva opaziti, so zelo snažne, hiše lične in izgledajo prav mestno.

Vse otočje malteško je ena sama velika trdnjava in je z živežem preskrbljena za dvanajst let, to je, ne samo za vojaščino, katere je primeroma prav malo, temveč za vse prebivalstvo je živeža v zalogah za toliko časa. To smo slišali v ujetništvu od več strani in o tem smo se deloma tudi sami v teku petih let prepričali.

Malta leži na sredi Sredozemskega morja, južno od Italije, med Evropo in Afriko in sicer veliko bližje Evrope kakor pa Afrike, od obeh pa tako daleč, da se nikjer suha zemlja ne vidi, temveč samo morje, kolikor daleč oko nese.

Kakšno ljudstvo pa živi na Malti?

Italijanske knjige in časopisi pravijo kratko, Maltezi so Italijani. In to neresnico ponavljajo za njimi večinoma vse knjige, še celo take, ki so pisane za učene ljudi.* Kaj pa so v resnici Maltezi? Maltezi so po krvi Feničani, po jeziku pa Arabci. Pač pa ima njih jezik polno italijanske, francoske in španjske primesi.

Več stoletij pred Kristusom so se bili na Malti naselili Feničani; ljudstvo, ki je nekdaj živelo severno od Palestine. Njih glavni mesti ste bili Tir in Sidon. V te kraje je bil prišel tudi Kristus učiti, kakor nam sv. evangelij pripoveduje. To ljudstvo je največ živelo od trgovine v Sredozemskem morju in ravno otok Malta je bila ena njihovih glavnih opor, ena glavnih feniških naselbin.

Maltezi so majhne in čokate postave in se tudi po rasti zelo razlikujejo od Italijanov.

Maltezi so se na njih otokih že davno zelo namnožili in niso mogli več vsi doma živeti, zatoraj so se izseljevali na vse strani in se še vedno izseljujejo. Posebno veliko jih je v Egiptu, kjer skrbno skupaj držijo v verskem in v narodnem oziru. Če tudi znajo druge jezike, v svoji domači hiši govorijo vedno svoj materni jezik. Enako zahtevajo povsod, kjerkoli jih je več družin, tudi v cerkvi službo božjo v svojem jeziku. Na ta način ohranijo zvesto svojo vero in svoj jezik.

V Aleksandriji se Maltezem pridiguje v dveh cerkvah v njihovem jeziku. Pa tudi v Kajiri, v Port Saidu in Suezju imajo svoje duhovnike, ki pridigujejo in molijo ž njimi v malteškem jeziku.

Maltezi so že prav zgodaj sprejeli sv. vero. Sv. pismo pripoveduje, da so sv. Pavla apostola, kot ujetnika peljali v Rim, da bi ga pred cesarja postavili, ki naj bi ga kot rimskega meščana on sam radi sv. vere sodil. V bližini Malte pa se je v viharju ladja razbila in potopila, sv. Pavel in drugi ljudje na ladji pa so se srečno rešili na suho. Ko pa so se rešeni okrog ognja grelji, bilo je namreč po zimi, se je sv. Pavlu okrog roke ovila strupena kača. Vsi pričujoči so se močno prestrašili misleč, da je apostelj izgubljen. Sv. Pavel pa je z drugo roko mirno pograbil kačo in jo v ogenj vrgel. Ko so ljudje videli, da strupena kača apostolu ni nič škodovala, so ga imeli za boga in so ga hoteli častiti po božje. Sv. Pavelj seveda je to zabranil in na mestu oznanjeval edino pravega, živega Boga in veliko jih je vanj verovalo.

Sv. Pavel je ostal na Malti tri mesce, kjer je neprenehoma učil sv. vero. Med spreobrnjenimi je bil sam cesarjev namestnik, Publij po imenu. Tega je sv. apostelj posvetil za škofa na Malti. Ta sveti mož je polovico svoje plače odstopil za službo božjo in za druge cerkvene potrebe.

(Dalje pril.)

* Nemški I. Peithes Tasch. Atlas, l. 1925. str. 38. pravi: Malta ima 220.000 li. od teh je 200.000 Italijanov, 100.000 Angležev.

P. ANGELIK:

PREGLED ZGODOVINE FRANČIŠKANOV MED SLOVENCMI.

7. Samostan v Ormožu.

Ta samostan je ustanovil ormoški graščak Jakob Sekelj, ki je bil hraber vojak, spreten diplomat pa tudi pobožen kristjan. L. 1493. dne 16. aprila mu je papež Aleksander VI. dal dovoljenje, da sme v Ormožu postaviti samostan frančiškanskega reda. Ker so pa ravno to leto Turki pridivjali na Štajersko, se je začelo s stavbo šele leta 1495. Vsled opetovanih turških napadov in kuge je delo napredovalo le počasi in z velikimi težavami. Šele 4. oktobra 1504, na praznik sv. Frančiška Asiškega je takratni sekovski škof Krištof II. pl. Zach zelo slovesno posvetil novo cerkev in samostan. Blagi ustanovitelj Jakob Sekelj je pa takrat že počival v grobnici nove cerkve; umrl je pet tednov poprej 27. avgusta v Murski Soboti. Nova samostanska cerkev je bila zelo lepa in prostorna, posvečena brezmadežni Devici Mariji.¹⁾

Opis cerkve in samostana iz tega časa nam ni ohranjen, pač pa lahko sklepamo, kakšna je bila cerkev, iz opisa očividca Simona Povodna, ki ga je bil spisal ob ukinitvi samostana. Gotovo se je tekom časa marsikaj spremenilo, toda bistvenih sprememb ni bilo. Cerkev je bila zelo velika, za dve tretjini večja od župne cerkve in zidana v gotskem slogu. Postavljena je bila od vzhoda proti zahodu tako, da je duhovnik, stoječ pri glavnem oltarju, skozi glavna vrata lahko videl sončni vzhod. Veliki oltar je bil iz lesa in močno pozlačen, v sredi je stala slika sv. Frančiška As., na obeh straneh pa drugi svetniki iz istega reda. Na listni strani, ob zakristijskih vratih, je stal oltar sv. Krištofa, oltar bratovščine „zmernosti“, ki jo je bil vpeljal na Štajersko baron Žiga Dietrichstein leta 1517. Gotski obok so podpirali lepi kameniti stebri in delili cerkev v tri ladje. Spredaj na listni strani je stal oltar sv. Križa, njemu nasproti na evangeljski strani oltar Matere Božje. V kapeli na evangeljski strani je stal oltar sv. Groba, na drugi strani pa oltar sv. Dominika. Cerkev so krasile številne podobe svetnikov, ponajveč iz reda sv. Frančiška. Nad zakristijo je bil postavljen oratorij za rodbino ormoške graščine, okrašen z njenim grbom. V visokem, štirioglatem cerkvenem stolpu nad glavnimi vrati je viselo pet zvonov. V prezbiteriju se je nahajala rodbinska grobnica ustanovitelja Sekelja in okoli cerkve običajno pokopališče. Cerkvi je bil prizidan samostan z lepim vrtom, ki je segal notri do Drave.²⁾

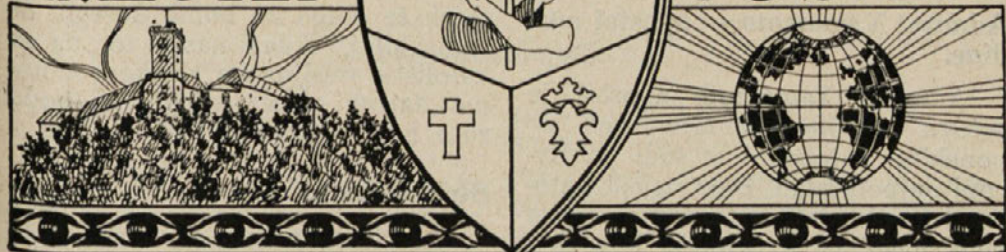
Sekelj je ustanovil samostan za slavonsko frančiškansko pokrajino, ker le ta je mogla dati slovenskega in nemškega jezika zmožne redovnike, vendar je do leta 1853. ormoški samostan spadal v avstrijsko redovno pokrajino, leta 1546. so ga priklopili ogrski pokrajini presv. Odrešenika, a le za kratek čas, kmalu so ga podredili ogrski provinciji sv. Marije, okoli leta 1560.

pa slavonski pokrajini sv. Ladislava. Sto let pozneje, 20. septembra 1660. je kustos slavonske provincije, Maksimilijan Ikalčević prosil škofa Janeza Marka, da bi ormoški samostan pridružil zopet ogrski provinciji sv. Marije, a proti temu so 23. septembra istega leta odločno ugovarjali meščani ormoškega mesta. Zakaj se je provincija hotela iznebiti tega samostana, ni znano. Pravtako so neznani vzroki, ki so dali povod dvem pismom cesarja Leopolda I. V prvem pismu z dne 16. maja 1672. poroča cesar Leopold I. frančiškanskemu redovnemu generalu v Rim, da so trije bratje ormoškega samostana dali pohujšanje in da bi bilo vsled tega prikladno, da bi pridružil ta in nazarski samostan avstrijski redovni okrajini. V drugem pismu z dne 16. julija leta 1672. pa cesar obravnava z avstrijskim frančiškanskim provincijalom spojitve ormoškega samostana s to provincijo. Končna odločitev pa tedaj še ni bila padla. Še isto leto se je provincijal slavonske provincije obrnil na cesarja Leopolda I., naj samostan ostane v stari redovni okrajini. Vsebina prošnje je zelo zanimiva. Tu zvmemo, da je samostan pri nekem požaru, ki je nastal v mestu, do tal pogorel in bil na novo pozidan. Med razlogi, da naj ostane ta samostan pri slavonski provinciji, se posebno poudarja, da avstrijski in štajerski patri ne razumejo slovenskega jezika in za slovenske kraje je bil samostan pred vsem ustanovljen, dasi na štajerskih tleh. Prošnja vsaj trenutno ni imela uspeha. Prihodnje leto, 8. januarja 1673. je cesarski dekret določil priklopitev samostana k avstrijski provinciji in sicer radi pohujšljivih dogodkov in zlorab. Toda 7. februarja istega leta je prišla nova cesarska določba, ki je zaenkrat ustavila nameravano priključitev. Dne 18. marca leta 1673. je graška vlada poslala slavonskemu provincijalu dekret, naj odpravi pohujšanje v ormoškem samostanu, ker se bo drugače izvršila nameravana priključitev k avstrijski provinciji. V čem je obstojalo to pohujšanje in zlorabe, ni razvidno iz dotičnih spisov, morda je ormoški samostan bil kakorkoli zapleten v zrinjsko-frankopansko zaroto, ki je takrat delala preglavice avstrijski vladi. Da so ga hoteli priključiti avstrijski pokrajini, je bil razlog ta, ker so se v tej pokrajini strogo držali redovnega vodila, deloma so pa morda hoteli v tem samostanu — ob hrvatsko-slovenski meji — utrditi nemški vpliv. Kakšni so bil pravi vzroki, nam kakor rečeno, ni znano. Da pa stvar ni bila tako hitro poravnana, lahko razvidimo iz tega, ker so še leta 1723. sosedni župniki vložili ugovor proti priključitvi ormoškega samostana k avstrijski provinciji, kjer med drugim pravijo, da so jim ormoški redovniki bili vedno v veliko pomoč v dušeskrbstvu in pobijanju krivoverstva (luteranstva in kalvinstva), ker govore več jezikov: ilirski, nemški, hrvatski, slovenski, kateri jeziki se v teh krajih potrebujejo. V enakem smislu so istega leta vložili ugovor štirje sodniki-župani: ormoški, središki, ljutomerski in veržejski, ki pravijo, da bi ne bilo dobro, izročiti ormoški samostan avstrijski provinciji, ker so tam patri trdi Nemci, ki ne razumejo našega jezika.³⁾

Kljub temu pa je bil samostan 4. maja leta 1784. pridružen avstrijski redovni okrajini. Tu pa ni dolgo ostal. Komaj leto pozneje, tik pred razpustitvijo, dne 11. marca 1785. je bil samostan priklopljen kranjski frančiškanski provinciji.⁴⁾

(Dalje prih.)

P. HUGO:

A. Splošni.

Kaznovani kitajski bog.

Kitajski misijonar iz Lanchova, v provinci Kansu poroča: Preteklo poletje je bila pri nas velikanska suša. Ljudstvo je s strahom gledalo lakoti nasproti, ker če pri nas riža ni, ki potrebuje dosti moče, ni nič. Ponovno smo gledali, kako se nad Mongolijo kopičijo črni oblaki. Klicali smo jih, naj pridejo še k nam, a jih ni hotelo biti. Pagani so oblegali svojega boga dežja, naj se jih vendar usmili. Toda on je bil gluha za vse prošnje. Da bi ga spomnili na njegovo stanovsko dolžnost, so ga vzeli z njegovega trona, ga postavili na cesto in ga z vodo oblivali. Tudi ta prha ga ni zdramila. Nato so ga jezno popadli, nesli na vrh gore in ga tam izpostavili najbolj žgočim solničnim žarkom, da na lastni trdi glavi spozna, kaj se pravi biti brez vode.

Katolicizem na Japonskem.

Japonska je znana kot dežela pičlih spreobrnjenj. Le počasi napreduje tam katoliška cerkev, a vendar napreduje. Lani je štela 87.581 katoličanov, letos jih je 89.390, tedaj dva odstotka več. Duhovnikov je bilo preteklo leto 172 inozemcev in 49 domačinov. Njih število se je pomnožilo za 26. Misijonskih okrožij je 12. Najmočnejše je ono v Nangasaki, v katerem biva 60 odstotkov vseh katoličanov. V njem deluje 34 duhovnikov, katerih le 4 so inozemci, vsi ostali pa domačini. Tudi škof Msg. Januarij Hayasaka je domačin,

lani posvečen od sv. očeta samega kot prvi škof domačin.

Karmeličanke v misijonih.

V novejšem času se iz misijonskih krajev vedno glasneje čujejo klici izkušenih misijonarjev: Dajte nam premišljevalnih redov, ki bodo sredi med nami z molitvijo zalivali, kar bomo mi vsejali. Temu klicu se odzivajo tudi karmeličanke. Do sedaj imajo 20 karmelov v misijonskih deželah, med temi 6 v Indokini. Vpliv njih molitve in tihih žrtev na razmah in razcvit misijona je očividni. Pa tudi same imajo dobro žetev. Več domačink je že stopilo v red. Pravijo, da so kakor nalašč za premišljevalno redovno življenje, ki je tako resno vzamejo, da so Evropejkam v pobudo.

»Vera čiste vode.«

Tako se imenuje neka verska sekta na Kitajskem. Goji najstrožji post. Člani ne smejo uživati nobenega mesa, ne živalskega, ne ribjega in ničesar, kar je z živalsko maščobo beljeno. Prepovedano jim je tudi mleko in vse mlečnate jedi. Celu zelišča jim niso vsa dovoljena, tako da nazadnje res ne ostane dosti več kot čista voda. Popolnejši med njimi se tudi ne ženijo in ne može. Ta strogi post jim pa ni ukazano samo za nekaj dni v letu, ampak za vedno, do smrti. Kot vrhovno božanstvo časte malika Kouan In, ki predstavlja devico, katero posebno ženske časte. Mnogi katoličani pa mislijo, da jih bo konec, če bi se v petkih samo mesa zdržali.

Admiral Yamamoto — apostol mladine.

Admiral Yamamoto - apostol je gotovo najodličnejši lajik med japonskimi katoličani in tudi po Evropi najbolj znan. Dasi izrazit katoličan in voditelj katoličanov, uživa velik ugled na dvoru. Bil je učitelj sedanjega cesarja Hiro Hitija, ko je bil ta še prestolonaslednik. Kot francoski tolmač ga je spremljal na njegovem potovanju po Evropi. Že dosedaj je bil duša tamkajšnjega katoliškega mladinskega pokreta. A kot aktivni pomorski častnik se mu ni mogel s celo dušo posvetiti. Dolgo je že mislil, da bi se dal admiral upokojiti, da bi se vsega posvetil vodstvu katoliške mladine. A ko je prvič zaprosil za upokožitev, mu je bila prošnja odbita. Šele ko jo je po kronanju novega cesarja ponovil, je bila sprejeta. Katoličani, zlasti še mladina, se vesele, da bo poslej ves njihov.

Koliko se je lani nabralo za misijone?

Letna seja vrhovnega sveta Družbe za razširjanje sv. vere, ki se je vršila v Rimu 13. apr., je ugotovila, da zbrana vsota že sedaj za 7 milijonov lir prekaša ono l. 1927. Končnega rezultata še ni mogla podati, ker še niso vse zbirke skupaj. Predlanskim se je nabralo 47 milijonov lir. Lanska zbirka je do sedaj narastla na 54 in pol milijona lir. Večina narodnih zbirk je znatno napredovala. Nekaj, kakor n. pr. nemška, španska, belgijska se jih je podvojilo. Poljska je celo štirikrat večja kakor je bila prejšnje leto. To provizorično poročilo je sv. oče sprejel z velikim zadoščenjem. Vzkliknil je: Digitus Dei est hic. Božji prst je tukaj! Je tudi v resnici razveseljivo znamenje, da navdušenje za misijone vedno bolj ogreva katoliška srca in odpira roke. Seve bogatih protestantskih misijonskih

zbirk še dolgo ne bomo dosegli, če sploh kdaj. Tolaži nas le to, da so katoliške misijonske zbirke večinoma darovi uboge vdove, ki bodo zato bolj blagoslovljeni.

Stric Robert.

Pod tem imenom je v Budapešti dobro poznan nek bivši veleindustrijalec, velik bogataš. To ime se ga je prijelo radi njegove dobrodelnosti. Za katoliške cerkve in dobrodelne namene ima vedno odprte roke. Pa tudi osebno, ne samo s svojim premoženjem, se udeležuje na dobrodelnem polju. Vsako dopoldne ga je videti na Kalvinovem trgu z belim pokrivalom, kjer osebno deli ubogim hrano ali obleko. Opoldne se večkrat pojavi s „potujočo kuhinjo“, to je z vozom po vzorcu vojnih kuhinj, da more lačnim postreči še z gorko hrano. Ko je dan v dobrodelju preživel, gre zvečer v gledališče ali opero. Poročilo pristavlja, da ima gotovo več posnemavcev zvečer kot čez dan.

Katoliški dnevnik v Kini.

V Pekingju in Tiensinu se tiska kitajski katoliški dnevnik „Iche-pao“. Izdajajo ga rojeni Kitajci v kitajskem jeziku. Sedaj ima 150.000 naročnikov, a upajo, da ga bodo spravili na 300.000. Propagatorji so pridno na delu, da čim prej dosežejo to število naročnikov. Ljudstvo kaže dokaj smisla zanj. Naročajo ga ne samo kristjani, ampak tudi pagani. Celo več generalov in mandarinov je naročenih, ki se jako pohvalno izražajo o njem. Ker je urednik izrazit in navdušen katoličan, misijonarji upajo, da bo list njih apostolatu veliko koristil. Misijonaril bo tudi med takimi, ki jih sami ne dosežejo. Zato gredo propagatorjem vsestransko na roko. Med kristjani v Chengovu, tako pravi poročilo, je potovalni agent v desetih dneh zbral 30.000 lir zanj.

B. Redovni.

P. Hugo v Ameriki.

Naše cenjene bravke in bravece bo nedvomno zanimala nadaljna usoda našega apostolskega agitatorja za Cvetje v Ameriki P. Hugona. Dne 9. junija, to je prvo nedeljo po svojem prihodu v Ameriko, je pridigal pri obeh mašah v slovenski župni cerkvi v Njujorku in tudi omenil velik pomen stalne zveze ameriških katoličanov s starokrajškimi v Evropi. Uspeh je bil 55 novih naročnikov. Kmalu nato je obiskal sosedno slovensko naselbino v Fores-siri (Forest City), kjer jih je tudi dobil okrog 50. Dne 22. junija je odšel v Steelton za četrto pobinkoštno nedeljo in potem za peto nedeljo po binkoštih v Pittsburg. Odtod je odšel v Lemont na ameriški slovenski katoliški shod. Iz poslednjih omenjenih krajev še nimamo poročil. Seveda stvar v resnici ni tako priprosta, kakor na videz izgleda. Ker je ondotni način življenja povsem drugačen kot pri nas, se začenja glavno delo za duhovnika zvečer, ker čez dan ljudi sploh ni dobiti doma. Zlasti za človeka, ki ni navajen ondi običajnega ponočevanja, so žrtve zelo velike. Dal Bog našemu vnetemu uredniku, ki ga ni plašila ne dolga pot, ne naporno delo, da bi pridobil Cvetju novih naročnikov, obilo božjega blagoslova pri njegovem delu in mu ohrani prepotrebno trdno zdravje, kljub temu, da se je odvadil ameriških razmer.

Dva naša sobrata — novomašnika.

Dne 29. jun. t. l. sta bila v ljubljanski stolnici posvečena v mašnika dva naša ljubljena sobrata: p. Konstantin Urankar in p. Ludovik Dovč. — P. Ludovik je imel novo sv. mašo precej naslednji dan v svoji domači farni cerkvi v D. M. v Polju. Govoril mu je p. Teodor Tavčar, župnik na Viču. — P. Konstantin pa je imel

novi sv. mašo 14. jul., na god sv. Bonaventure v mariborski baziliki Matere milosti. Govoril mu je katehet p. Gabrijel Planinšek. — Molimo za oba novomašnika, da bosta duhovnika po volji najsv. božjega Srca.

Redovne družbe frančiškank.

Samo ženskih redovnih družb, ki imajo vodilo III. reda, drugače ima pa vsaka svoja redovna pravila, je nebroj. Skoraj ni leta, da bi se ne ustanovila kaka nova, s tem ali onim dobrodelnim namenom. Splošno jih lahko razdelimo v tri vrste: misijonske, šolske in v ožjem pomenu dobrodelne. Prvi in glavni redovni namen je vsem skupaj: krščansko-redovniška popolnost. Ločijo se po drugem namenu. Ene se posvečajo misijonskemu delu, doma ali v tujini. Druge se udeležujejo predvsem po šolah, zlasti v krajih, kjer je razvito zasebno šolstvo, kakor v Ameriki. Tretje se žrtvujejo lajšanju vsakovrstne človeške bede. Skupno število frančiškanskih sester vseh vrst se ceni na 100.000.

Socialni apostolat III. reda.

O tem predmetu je izšel v nemški „Christliche Demokratie“ jako poučen članek iz peresa župnika Kirchescha. Ker je on duhovni vodja stanovskega doma „Družbe krščanske ljubezni III. reda sv. Frančiška“ v Mayenu, ki govori iz svoje skušnje, so njegove misli tim bolj upoštevanja vredne. Voditelji nemškega III. reda so njegova izvajanja prav toplo pozdravili. Naj povzamemo glavne misli. On piše: Zadnji veliki papeži so ponovno izjavili, da pričakujejo srečno rešitev tako zamotanega socialnega vprašanja od III. reda. Toda če hoče III. red to veliko nalogo izpolniti, ne sme biti samo molitvena, ampak tudi delovna družba. Oboje je v njegovem bistvu

zapopadeno. Karkoli bi opustil ali zanemarl, bilo bi enostransko in proti njegovemu duhu. Saj je Frančiškov otrok, katerega življensko pravilo je bilo: Sebi živeti in drugim koristiti, gnan od božje ljubezni. Kot delovni družbi mu pisatelj odkazuje socialno dobrodelno polje brez političnega ali socialno-političnega udejstvovanja. Njegov motor naj bi bila ljubezen, tista vseobjemajoča ljubezen, ki je prevevala Frančiškovo srce. Kakor on, naj tudi njegov III. red ne pogloblja prepadov, ki zijajo med posameznim stanovi, ampak naj jih skuša s pristno krščansko ljubeznijo premostiti. Socialno bedo naj si prizadeva ne samo lajšati, temveč jo po možnosti preprečiti. Neki voditelj III. reda je tem izvajanjem dostavil: Lajšanje že obstoječe bede bodi pred vsem delovno polje žensk tretjerednic, ki imajo srce za to. Preprečenje bede, ki grozi proletarijatu od veleindustrijalizma pa bodi delovno polje moških tretjerednikov, ki morajo imeti kajpada več smisla za III. red, če hoče uresničiti upanje, ki je pa- peži stavijo vanj.

Z groba sv. Frančiška.

Kakor znano so čuvarji groba sv. Frančiška frančiškani-minoriti. A lastnica nagrobne bazilike in orjaškega samostana ob njej je bila od kulturnega boja do predlani država. Minoriti so bili le duhovni oskrbniki bazilike. V samostanu je bilo nastanjeno neko vzgojno zavetišče z 200 gojenci. Mussolinijeva vlada se je na prošnjo reda pokazala voljno cerkev in samostan redu vrniti, ako ta na svoje stroške postavi drugo vzgojno zavetišče, za kar bi moral šteti 6 milijonov lir. Končno so se tako pogodili, da bo vlada prispevala 2 milijona lir, ostale 4 milijone pa red. Zemljišče za nov zavod je asiška mestna občina zastonj od-

stopila. Na praznik sv. Frančiška je vlada cerkev in samostan izročila redu, in še isti dan je beneški kardinal samostan blagoslovil. Redovniki so se takoj spravili na prenovljenje bazilike in samostana. Najprej so Frančiškov grob očistili vse navlake in mu vrnili prvotno prostost, zrcalo njegove osebnosti. Tudi načrti za prenovljenje zgornjih cerkva so že narejeni. Istčasno se je v samostanu marsikaj preuredilo, da bo zopet odgovarjal svojemu namenu. Le bogate knjižnice in arhiva še niso dobili nazaj. Ko je bil samostan odpravljen je oboje sprejela v varstvo mestna občina, ki se pa sedaj brani vrniti. A ker imajo črno na belem, da ji je bilo samo v varstvo izročeno, se ne bo mogla trajno upirati. Knjižnica je v 14. stol. veljala za tretjo v Evropi. Arhiv hrani veliko papeških bul in 700 rokopisov velike zgodovinske vrednosti. Za zgodovino glazbe nudi glazbeni arhiv bogato snov. Samostan so določili za misijonski kolegij. Zaenkrat imajo 120 gojencev, ki se ob grobu sv. Frančiška vžigajo za misijonski poklic.

V boj proti modi.

Ta poziv je izdal dekliški odsek tretjega reda v Rosenheimu na Nemškem. A za zgled so šla ta ju-naška dekleta sama na delo. Sklenila so, da se hočejo glede obleke strogo držati cerkvenih navodil. Ničesar, kar moderna moda narekuje, cerkev pa prepoveduje, ne sme nobena nositi. Ni ostalo samo pri sklepu. Takol so dale slovo lakastim čevljem, prozornim nogavicam, svileni spodnji triko-obleki, salonskim rokavicam in kakorkoli se že razna nepotrebna ženska navlaka imenuje. Tudi vlog gledališkega odra ne sprejemajo, če kostumi ne odgovarjajo povsem pravilom dostojnosti. Da bi našle le mnogo posnemovavk, vsaj v III. redu in Marijini družbi.

C. Drobne vesti.

V večjih mestih sovjetske Rusije so znova uvedli krušne karte. Slabo reklamo delajo boljševiki za svoja obljubljeni nebesa.

Na maloazijskem otoku Rodu, kjer je že sv. Pavel oznanjal evangelij in je pozneje cerkev lepo procvitala, dokler ni prišel otok pod turško oblast, je bila zopet ustanovljena nadškofija. Prvi nadškof P. Ivan Marija Castellani, O. F. M. je bil 2. apr. v baziliki pri Porcijunkuli posvečen. Posvetil ga je protektor ali varuh frančiškanskega reda kardinal Ceretti.

Lani je na Kitajskem 60 domačinov stopilo v frančiškanski red, 44 za klerike, 16 za brate. Razun treh vsi vstrajajo. Ker se poklici vedno množe, bo treba misliti na samostane.

Karmel v Lisieux-u je poklonil sv. očetu troje vrste svetinjc, da jih bo delil svetoletnim romarjem. Svetinjske imajo na eni strani podobno papeža, na drugi pa Male Terezike, v katero on stavi toliko zaupanje.

Lani se je v nadškofiji New York zbralo za dobrodelne namene 1 milijon 51.000 dolarjev. Letos upajo to vsoto daleč prekoračiti.

Španski kralj je bil slovesno sprejet v viteški red prostovoljnih „Kristusovih sužnjev“, ki je tamkaj zelo razširjen.

Prostoizidarsko glasilo „Revue Internationale des Societes secretes“ 1928, str. 1062 piše: Naši otroci morajo udeležiti vzor nagote. Da nasprotovanje ne bo preveliko, je treba polagoma in previdno postopati. Kos za kosom obleke naj odlagajo, dokler ne bo ničesar več odložiti in bodo poleti polni adamiči. To je framasonska humaniteta.

Za časa splošnega misijona na Dunaju je prejelo sv. zakramente 184.140 odraščeni. Takih, ki bi bili dolžni prejeti sv. zakramente je pa vseh skupaj 1,220.000. Če je res, da večina zmaga, Dunaj ni več katoliški, razun po imenu.

V Cincinnati (Amerika) je bilo prošlo veliko soboto krščenih 200 zamorskih otrok. Veliko nedeljo zjutraj so prejeli prvo sv. obhajilo, popoldan pa so bili birmani.

V Nemčiji je 20.193.334 katoličanov. Od teh jih izpolni velikonočno dolžnost 12,332.441. Lani je izstopilo iz katoliške cerkve 43.316, vstopilo pa 7.583. Od odpadlih jih je prestopilo k protestantizmu 4.334, ostali pa nikamor.

Krona cesarice Evgenije, žene Napoleona III. sedaj diči Kraljico nebes v cerkvi znanega vseučilišča Notre Dame v ameriški državi Indiana.

Nemške klarise so v Rio de Janeiro, glavnemu mestu Brazilijske ustanovile misijonski samostan, da bodo z molitvijo zalivale evangeljsko seme. Ljudstvo jih je navdušeno sprejelo. Da bi si ob prihodu v družbi dam ogledale mesto, so odklonile. Takoj so se zaprle v samostan in še isti večer opolnoči je zapel zvonec, ki jih je vabil k polnočnim molitvam.

Med poljskimi Judi se širi nova sekta, ki priznava v Kristusu zadnjega in največjega preroka. O tem pa noče ničesar vedeti, da bi ga bili Judje križali. To krivdo vale na Rimljane, ki so se bali, da bi jim Kristus ne zrevolucioniral podjarmljenega naroda. A Kristus tej novi sekti ni Mesija, marveč samo zadnji, največji prerok. Le če bodo Judje njegov nauk spolnjevali, potem pride Mesija in z njim njegovo kraljestvo.

VPRAŠALNI KOTIČEK.

1. Ali sanje res kaj pomenijo? Kdaj smemo sanjam verjeti? — Gorica.

Sanje lahko povzročé notranji ali zunanji vzroki. Notranji vzrok je domišljija, če kdo prav živo čez dan na kako stvar misli, se mu ponoči rado o njej sanja. Lahko je vzrok tudi v telesu samem, če ima n. pr. kdo sréno napako ali težko diha, se mu rado sanja o strahovih in podobno. Zunanji vzrok je lahko telesen, če n. pr. kdo nerodno leži, ima večkrat nespodobne sanje. Lahko je sanjam vzrok tudi Bog ali hudobni duh. Da Bog včasih povzroči človeku sanje je znano iz zgodbe o egiptovskem Jožefu. Prav tako jih pa lahko povzroči tudi hudobni duh, kakor je lahko vzrok slabih misli. Domišljija je namreč telesna sila, na katero hudobni duh more vplivati. Če so sanje res od Boga lahko spoznamo po teh-le znamenjih: 1. če je stvar res važna in ne kaka neumnost, ki sploh Boga vredna ni; 2. če človeka nagiba k dobremu, 3. če ostane duša mirna in utrjena v pobožnosti, ne pa zmešana ali otožna. V dvomu se lahko posvetuješ s spovednikom. V vseh drugih slučajih, naj si že prihajajo sanje od koderkoli se jim ne sme zaupati. Smrtni greh bi storil, kdor bi slepo veroval sanjam in vse svoje življenje po njih uravnaval. Kdor pa le sem ter tje radi svojih sanj v loterijo stavi, ali se noče odpeljati na pot, ker se mu je sanjalo, da se je ponesrečil, pa stori le mali greh. Ker sanjam preveč zaupa ali se jih boji.

2. Grem vsak dan v cerkev, k sv. maši in obhajilu in obrnem svoje navadne molitve v namen odpustkov. Ali se lahko vsak dan udeležim več popolnih odpustkov, ki so podeljeni raznim bratovščinam in molitvam, ako storim namen vseh se udeležiti in jih darujem po Marijinih rokah za verne duše? — A. B.

Ako hoče kdo postati deležen vseh odpustkov, ki so za dotični dan dovoljeni zadostuje, da ima splošen namen, da hoče vseh postati deležen in da tega namena ni preklical. Pravtako zadostuje če napravi namen za verne duše. Če pa hoče darovati odpustek za kako določeno dušo, mora seveda napraviti poseben namen. Glede pogojev, ki se običajno stavijo za pridobivanje odpustkov velja sledeče. Spoved zadostuje tedenska, štirinajstdnevna in za tiste, ki gredo večkrat na teden k obhajilu, tudi tritedenska. Izjema je le jubilejni odpustek. Obhajilo zadostuje enkratno, ker večkrat na dan verniki ne smejo k obhajilu. Prejme se lahko dan preje ali med osmino dneva, ki je določen za odpustek. Obisk cerkve ni potreben, razen če je to med pogoji označeno. Če je za isti dan pri več odpustkih določen obisk cerkve kot pogoj, je treba cerkev tolikrat obiskati, kolikor je odpustkov, ki to zahtevajo. Obisk cerkve ob priliki nedeljske maše ne zadostuje, treba je ostati dalje časa pred ali po maši v cerkvi ali pa je treba cerkev vnovič obiskati. Gotove molitve se morajo opraviti ustmeno in ne samo v mislih. Svobodno je vsakemu kaj kdo moli po namenu sv. Očeta. Običajno zadostuje petkrat Očenaš, Zdrava Marija, Čast bodi ali temu enakovredna molitev. Opraviti pa je treba za odpustek določene molitve tolikokrat, kolikor odpustkov želi kdo prejeti. Za porcijunkulski odpustek je treba seveda moliti pri vsakem obisku po šestkrat Očenaš, Zdrava Marija, Čast bodi ali temu enakovredna molitev.

MALI FRANČIŠKOVI KRIŽARJI

P. KRIZOSTOM:

NAJBOLJŠI PRIJATELJ.

Sv. Frančišek ni ustanovil samo reda za može in mladeniče, temveč tudi red za žene in mladenke. Prva, ki je bila v ta ženski red sprejeta, je bila sv. Klara; po njej se imenujejo članice tega reda klarise. (God sv. Klare obhajamo 12. avgusta in Frančiškovi Križarji imajo ta dan popolni odpustek, če prejmejo svete zakramente.)

Za časa sv. Klare je vladal cesar Friderik II., ki je bojeval hude boje v Italiji. V svoji veliki armadi je imel prav različne ljudi, tudi take, ki niso bili nič kaj pobožni. Imel je celo mnogo Saracenov; to so pa ljudje, kakor veste, ki niti v Kristusa ne verujejo.

Četa Saracenov pride nekoč v bližino samostana, kjer je živela sv. Klara. Ko zvedo, da so v samostanu redovnice, takoj sklenejo napasti samostan in redovnice oskruniti ter pomoriti.

V temni noči se vržejo grozno rjoveči in tuleči na samostansko obzidje. Ze plezajo po lestvah navzgor. — Moj Bog, kdo naj pomaga!? Gorje samostanu in klarisam!

Prestrašene se zbero sestre okrog svoje predstojnice Klare, ki leži bolna na postelji. Kako bridko je to zanjo, ko mora gledati svoje zdihujoče in jokajoče sestre in jim ne more pomagati.

Toda modra predstojnica ne obupa. Bila je namreč sv. Klara vneta častivka najsv. Zakramenta. Evharistični Jezus je bil pa zato vedno njen najboljši Prijatelj. Zaproši sestre, naj jo nesejo k Njemu v kapelo. Tam zmoli kratko molitev in vzame monštranco s sv. Hostijo iz tabernaklja.

Sestre jo neso na prosto, napadavcem nasproti.

Saraceni so že na obzidju. Meči in sulice se pošastno blišče v luči njih plamenic. Toda svetnica se za vse to ne zmeni. Visoko dvigne Najsvetejše in je pokaže nevernikom.

Tedaj pa prevzame vojake nedopovedljiv strah. Sami ne vedo, kaj jim je. Brez misli poskačejo z obzidja in zdirjajo kot obsedeni od tam. Samostan je bil rešen.

Kdo more popisati, kako toplo so se nato zahvalile redovnice svojemu najboljšemu Prijatelju za čudežno rešitev.

P. KRIZOSTOM:

ZGODBA O RDEČIH ROŽAH.

Ob poti stoji križ; na njem visi Odrešenik s široko razprtimi rokami in poveša svojo s trnjem ovenčano glavo globoko na prsi.

Spodaj je na križ pritrjena tabla z napisom: „Ali greš tudi ti mrzel mimo?“ Spredaj stoji klečalnik.

Veliko jih je, ki hite mrzli mimo, ne da bi se vsaj za hip ozrli na trpečega Zveličarja. Nekateri se rahlo dotaknejo klobuka ali pa se prav površno pokrižajo.

Pridejo pa tudi taki, ki pokleknejo za par trenutkov pred sveto razpelo ali vsaj z vročim zdihljajem Gospoda pobožno pozdravijo. Včasih se ustavi tam dober otrok, pobožna mladenka ali stara ženica, ki ozaljša križ s cveticami.

Danes zjutraj je hitela mimo deklica, tako čista in lepa, kot mlado jutro samo. Imela je v roki šopek krvavordečih rož. Pred križem je pokleknila ter prisrčno pozdravila Gospoda. Ko pa je vstala, je rekla: „Dobri Odrešenik, vzemi te rože za jutranji pozdrav. Namesto mene naj dehte ob tvojih svetih nogah.“

Vzela je tri najlepše rože in jih pritrčila na prebodene Jezusove noge. Še enkrat se je ozrla z ljubeznipolnim očesom na Odrešenika in je odbrzela.

In rože, s svežo roso preprežene, so žarele in dehtele kot prijetno kadilo Stvarniku v slavo.

Pa prisijalo je vroče sonce in rože so trudne pobesile svoje lepe glavice.

Križu se približa mladenič, popotnik — brat, ki mu je cesta sestra, truden, raztrgan. — Temen in nemiren je njegov pogled — to je take vrste človek, ki ga nihče rad na samem ne sreča.

In vendar ni to zloben človek, le lačen je, zanemarjen in razcapan.

Pa je otrok dobrih ljudi. Doma ima očeta, ki stoji v lastni delavnici s šestimi pomočniki. Edini sin pa je šel od doma radi svoje trme in ošabnosti. Oče je z njim pretrd, tako je mislil — zavrela mu je vroča kri in šel je v široki svet.

Toda sreča ni šla z njim. Valovi življenja so ga premetavali na vse strani, dokler ga niso vrgli na cesto, kjer ga je pričakovala prijateljica — beda.

Že davno se je skesal zaradi svoje trme, že davno je zlomil svojo ošabnost. O kako rad bi se vrnil domov!

Doma pa žalujeta za izgubljenim sinom oče in mati.

Globoko sklonjen, ves siv in mrk, je zaklenil oče svojo žalost vase. Že vidi, kako pada ponosno njegovo premoženje v tuje roke.

In mati? Njene krvave oči kriče o notranji boli. O mati bi mu odpustila vse, kar je zagrešil v svoji mladostni lahkomiselnosti — mati odpusti vedno.

Pa tudi oče bi ne zavrgel edinega skesanega sina.

„Ali naj grem domov?“

Kolikokrat se je mladenič tako vprašal z velikim hrepenenjem v svojem srcu. Toda odgovor je bil vedno isti: „Ne! Sram me je. Kaj bi rekli domači, če stopim tako zanemarjen prednje!“

Zadnji ostanek ošabnosti in trme mu tega ne dovoli.

Ne! Nikdar! Prej se moram dostojno obleči. V mestu si poiščem dela — — —

Tu se mladenič obupno zakrohota.

Delo! O kolikokrat je to že poskušal dobiti, toda povsod so ga nezaupno odslovili. Sicer pa ni to prav nič čudnega, zakaj njegov nemirni, temni pogled je vzbujal le nezaupanje.

Dva dni že ni nič toplega zavžil. Komaj se še premika.

Naenkrat se mu stemni pred očmi. Opoteče se proti križu.

Glej, tam je prostor, kjer si odpočijem.

Boječe in le za hip pogleda visečega Kristusa, séde na klečalnik, s hrbtom pa se nasloni na deblo križa.

Izmučen zapre oči in čaka, da mine omotica.

V dušo pa se mu priplazijo zopet hudobne misli.

Kako bedno je vendar to moje življenje! V vročini in mrazu, v dežju in snegu se klatim ves sestradan po cesti.

Ali ne bi bilo boljše, da napravim vsemu temu konec — tam na onile lipi? — Kdo bi za mano žaloval? Nihče!

Nihče? — O pač — mati bi si izjokala oči in oče bi utrujen zdrknil v grob.

Kako sem mogel vendar tako globoko pasti!

Pred dušo mu zaraja njegova nedolžna otroška doba. „To je angel,“ so govorili ljudje, ko so ga videli vsako jutro streči pri sveti maši. — In prvo sveto obhajilo! Moj Bog, kaj bi rekel stari župnik, če bi videl svojega dobrega, gorečega prvoobhajanca v tej strašni uri!?

Vse je minilo, vse ugasnilo — sreča najlepšega dneva v življenju, sveti sklepi, vélika prisega — — —

„Moje zlato detinstvo! Moja nedolžna mladost! Moja sveta pomlad!“ je stokal nesrečni mladenič, krčevito sklepal roke in pritiskal čelo na križ.

Poteptana je nedolžnost, vse pomladne cvetice so zvene, belo svatovsko oblačilo je omadeževano. In on sam se je pogreznil v najglobokejši prepad.

Izgubljen! Pogubljen! —

Tedaj pa se zdrzne. Nekaj mehkega hladnega drsne preko njegovega vročega čela in mu pade na roke.

Prestrašen pogleda. — Kri! Kri! — — Zares rdeče krvave kaplje so bile to.

Zopet! — Ves zmeden se ozre kvišku in zagleda krvavordeče rože na Jezusovih nogah. Sonce je vzelo tem cvetkam moč, pa so se vsule in njih listi so padli kot krvave kaplje na mladeničevo čelo in na njegove roke.

Zazdelo se mu je, kot da teče kri iz prebodenih nog Njega, ki je hodil v življenju z ranjenimi nogami preko trnja in bodečega peska ter iskal v puščavi izgubljeno ovčico.

„Očisti me, Gospod, s svojo Krvjo!“

Ali ni tako molil dan za dnem pri sveti maši?

Jezusova Kri! — Da, Jezusova Kri ga more očistiti, Jezusova Kri ga more zopet ozdraviti. „In naj so tvoji grehi rdeči kot škrlat, beli bodo kot sneg.“

Dvignil se je ter pokleknil pred Križanega.

Zadnji rožni listi so se vsuli izpod Gospodovih nog in obležali na njegovih sklenjenih rokah.

Ali ni to znamenje od zgoraj?

Ali je mogče? Ali ne čuje čisto razločno mehki glas s križa?

„Pogum, sin moj! Tudi zate je tekla moja kri. Tudi za teboj sem šel skozi puščavo tvojega življenja. Tvoja beda, tvoje uboštvo, tvoj grenki kes, tvoje hrepenenje po domači hiši — ali nisi čul iz vsega tega moj klic, ki te je vabil nazaj? Dolgo si se upiral. Zdaj pa je prišla ura milosti, ki te je premagala — — — Sin moj, veš da imam moč kamene vzbujati k življenju in umirajočim rožam morem dati moč, da ti govorijo o moji ljubezni. — Poglej moje razpete roke — vedi, da čakam nate! — Ali boš šel mrzel mimo?“

V bridki boli se je zgrudil mladenič na tla in iz najgloblje globine njegove duše mu je privrel krik:

„Moj Jezus, usmiljenje!“

Njegov angel varuh se je sklonil tedaj čezenj in je peljal izgubljenega, pa zopet najdenega sina domov.

Krvavordeče rože — predragocene kaplje Jezusove Krvi so ga rešile večne pogube.

NIMAM ČASA ZA BRANJE!

Nimam časa za branje! Ali res nimaš časa? Niti eno uro na dan ne ali vsaj pol ure? Toda četrt ure ali deset minut na dan imaš pa gotovo časa, kaj ne! Poglej enkrat, kaj se da napraviti iz tega četrturnega časa na dan! V tej četrt ure ali desetih minutah lahko prebereš 3000 besedi in si tudi zapomniš vsebino tega kar si bral. Na leto da to 20 do 25 dobrih knjig, če bereš dnevno samo četrt ure ali deset minut. Koliko duševne hrane, koliko znanja si lahko vsako leto na ta način pridobiš, če porabiš ta čas, ki bi ga drugače morda zapravil z nepotrebnim govorjenjem!

PRIPOROČILA V MOLITEV.

A. Rajni III. reda.

Skupščina v Ledinah: Ivan Sedej.

B. Živi.

Neimenovan se priporoča presv. Srcu Jezusovemu in Marijinemu. žal. Materi božji in sv. Antonu za pomoč v dušni tiski, za spreobrnjenje svojega sina in za primerno stanovanje. — Ana Trobec, Polhovgradec priporoča v molitev svojega otroka za zdravje.

ZAHVALE ZA USLIŠANO MOLITEV.

F. F. Ajdovščina se zahvaljuje presv. Srcu Jez. in Mar., sv. Frančišku in Antonu ter Sv. Celinii za uslišanje in pomoč. — Neimenovana se zahvaljuje presv. Srcu Jez., sv. Duhu, žal. Materi božji in sv. Antonu in dušam v vicalih za odvrnjeno nevarnost. — Franc Dular, Jurkavas se iskreno zahvaljuje presv. Srcu Jez. in Mar. sv. Antonu in sv. Frančišku za uslišanje v gotovi zadevi.